

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Sarajevo - ugasnilo je upanje...

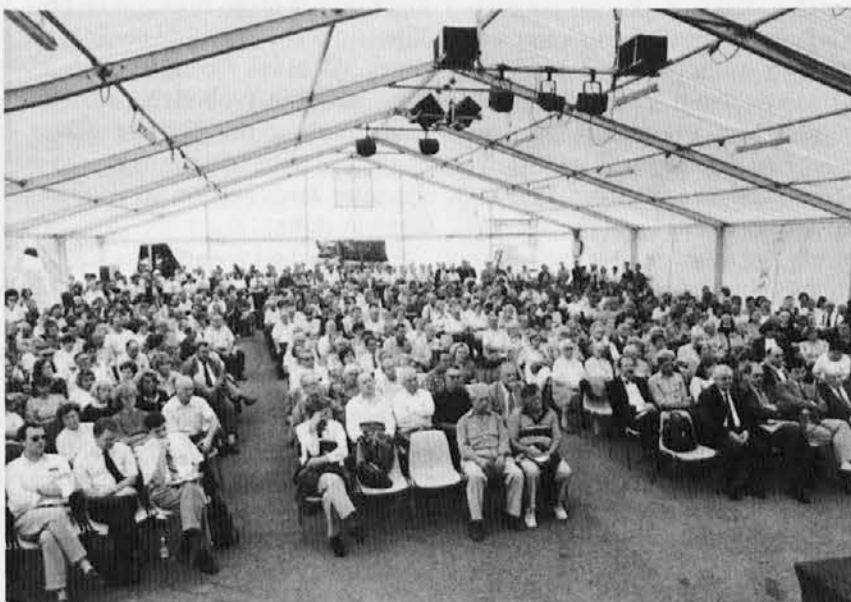
Kardinal Monterisi je na Hrvaškem izjavil, da papež ne bo šel v Sarajevo, čeprav je Janez Pavel II. ves čas vztrajal pri tem, da se bo za vsako ceno odpravil v to oblegano mesto.

Srbom ta obisk ni všeč, čeprav je veliko boljše zahteva po miru kot pa vojaška intervencija, ki bi, recimo, bombardirala Beograd.

Tako bi vojne sicer bilo konec, toda dejstvo, da Srbi že leta bombardirajo (toda ne samo oni) Sarajevo, nam še ne daje pravice, da se spustimo na njihovo raven. Lekcija zgodovine je ta, da nasilje nikoli ni in ne bo moglo ničesar rešiti. Velike Srbije nikoli ne bo, pa čeprav vse tako kaže. Kljub temu, da je ta obisk za Srbe blažja kazen, se jim vsekakor zdi preveč. Njihova logika je logika nenasitnosti in živalskega pobijanja. Svet pa se z njimi pogaja, kot da bi bili politični sogovorniki na isti ravni kot napadani Bosanci. Z neskoječnimi in nesmiselnimi pogajanjmi ter neučinkovitimi posredovanji je Evropa postala pajdaš Srbov. Kdor molči, pritrđi. Vsa humanitarna pomoč in otroci po evropskih bolnišnicah so metanje peska v oči Evropejcev. Sarajevčani so že zdavnaj potrebovali mir in ne sendviče. Evropa je pripomogla k temu, da so umrli siti. Otroci so iztrgani iz Sarajeva in od staršev, da bi se nam zdelo, da smo nekaj naredili. Še vedno pa se pogajamo z vojnimi hudodelci, z morilci, in jim tako dajemo podporo. Evropa očitno hoče vojno v Bosni. Ne gre za moje osebno mnenje; to so besede ljudi, ki nikoli niso zapustili Sarajeva.

Zato se postavlja vprašanje papeževega vpliva na evropsko politiko. Jasno je, da je njegovo dejanje nekaj izrednega in tudi izzivalnega za vso Evropo. Se je Evropa že popolnoma poživalila ali je še sposobna izpraševanja vesti in kesanja? Od tega je odvisen konec vojne. Evropa že enkrat ni poslušala papeževega klica, ko je priporočal humanitarno intervencijo in omogočitev obrambe Bosancev. Vojna obramba je po krščanskem socialnem nauku manjše zlo, ki je potrebno, ko gre za človekovo življenje. Manjše zlo je v tem primeru dobro. Manjše dobro, ki ga je Evropa naredila namesto potrebnega dobrega, pa je očitno zlo, saj je povzročilo preveč človeških žrtev že s prvim človekom, ki je umrl.

Peter Stefanović

Množica prisotnih na zaključnem dnevu Draga 94

Draga namerava nadaljevati svoje poslanstvo

Zaključili so se 29. študijski dnevi

»Nadaljevali bomo. Z vašo pomočjo, dragi prijatelji od vsepovsod, še dolgo!« Geslo, ki je krasilo pano Drage 94, očitno kaže na željo organizatorjev, naj se ti študijski dnevi na zahodnem robu slovenskega prostora še naprej odvijajo in prispevajo k dialogu, spoznavanju in obogatitvi Slovencev od vsepovsod. In to toliko bolj, ker je bila 29. Draga zadnja pred okroglim jubilejem - 30-letnico.

Stane Gabrovec ob moderatorju Tomažu Simičiču

Sicer se tudi letošnja Draga ni bistveno razlikovala od prejšnjih: potekala je po ustaljenih tirnicah s štirimi predavanji, ki so se kot običajno dotikala priljubljenih tem teh študijskih dni krščanstva, slovenstva in položaja slovenskega manjšinca. Edina večja novost je bila v tem, da je bila letos manjšinska problematika obravnavana interdisciplinarno, s psihološkega in sociološkega zornega kota.

Kot prvi predavatelj je v petek, 2. t.m., nastopil arheolog Stane Gabrovec, ki je govoril na temo Krščanstvo in formacija slovenstva. Opirajoč se na pregled poteka slovenske zgodovine je Gabrovec utemeljil odločilen vpliv krščanstva na nastanek in razvoj slovenskega naroda. Izhodišče njegovega predavanja je bila 1600-letnica bitke pri Frigidu med Teodozijem in Evgenijem (394 po Kr.), ki je pomenila odločilno zmago in prevlado krščanstva v rimskem cesarstvu. Krščanstvo imperija ni rešilo, rešilo pa je narode in ljudi, torej to, kar je v nas naravno, bitno. Reševalo je tudi antično kulturo in jo vgradilo v tvorbe nastajajočih nacionalnih enot, torej tudi v slovenski narod. Pomen krščanstva v oblikovanju slovenskega naroda sta s svojima referatoma podkrepila tudi uvodna diskutanta pisatelj Jože Snoj in prof. Justin Stanovnik.

V soboto, 3. t.m., sta mag. Marija Jurič-Pahor in dr. Hektor Jogan govorila o pri-sili spomina v identiteti koroških in tržaških Slovencev. Bila je to analiza odnosa članov slovenskih narodnostnih skupnosti na Koroškem in na Tržaškem do svoje identitete, ki je v marsikaterih primerih potlačena, a ki vedno znova sila na površje. Prisila spomina je zlo, ki je ustvarilo pridne, korektne, uradni-

ške, brezspolne slovenske ljudi in ki ni pustilo priti do izraza junaški plati. Na Tržaškem pa se slovenski človek do svoje identitete obnaša različno: lahko se pred pritiskom večine brani tako, da se zapre; lahko se tudi delno ali popolnoma asimilira, lahko pa - to največkrat v primeru mešanih zakonov - doživlja obe identiteti na enak način. V različnih časovnih in zgodovinskih trenutkih smo pričre različnim obnašanjem.

Kot običajno je nedeljsko jutranje predavanje, 4. t.m., bilo posvečeno verski problematiki. Pred predavanjem je bila sv. maša, ki jo je daroval g. Stanko Janežič. Jutranji predavatelj pa tokrat ni bil telog, pač pa umetnik, slikar Lojze Čemažar. Dejal je, da se je z dosegom slovenske samostojnosti za naš narod zaključilo neko obdobje, pričtenja pa se novo, neznano. Slovenski kristjan mora v tem novem obdobju kot državljani biti prisoten na vseh področjih človeškega življenja: v politiki, gospodarstvu, kulturi, znanosti, izobraževanju itd. Pri tem se mora zavedati, da mora upoštevati le »pogum in strah božji«, ki je pravi odnos človeka do Boga v ključnih načelnih zadevah.

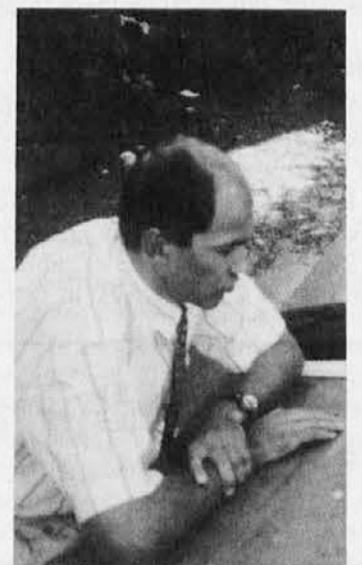
Velika množica je v nedeljo popoldne napolnila šotor v parku Finžgarjevega doma, da bi prisluhnila predavanju Janeza Janše Pogled čez slovenstvo. Janša se je dotaknil najbolj žgočih problemov, s katerimi se mora Slovenija ubadati (lastninska zakonodaja, korupcija, ohranjanje starih monopolov itd.), ter rekel, da današnja drža Slovencev ni še drža suverenega naroda. Slovenci se še nismo spravili s svojo zgodovino. Brez zavesti o koreninah pa ni trdne narodne zavesti. Pri tem je kritiziral delovanje slovenske vlade, ki naj bi se ukvarjala pretežno z racionalno-tehničnimi faktorji.

Toliko o predavanjih. Povedali smo, da je glede le-teh Draga potekala po ustaljenem tiru, vendar je precej hrupa povzročil nedeljski jutranji nastop predsednika Slovenskih

Hektor Jogan in Marija Jurič-Pahor ob moderatorju Emidiju Susič

krščanskih demokratov in zunanje-ga ministra Lojzeta Peterleta, (ki je bil sicer prisoten kot zasebnik), ki je v krajšem nagovoru kritiziral nezmožnost nekaterih slovenskih katoličanov v politiki razločevanja med verskimi in političnimi pojmi. Ne potrebujemo »odrešenikov«, pač pa politične voditelje, je dejal Peterle, ki je izrazil nasprotovanje obujanju bipolarnosti v Sloveniji. Precej odmevov v italijanskem krajevnem tisku in pri tržaških politikih pa so povzročile ministrove izjave o odnosih z Italijo in o dvojnem državljanstvu. Tu se je minister Peterle zavzel za spoštovanje sporazumov in za pravično zaščito slovenske manjšine v Italiji; kritiziral pa je italijansko potezo podeljevanja državljanstva Slovincem na Primorskem in v Istri, torej na območjih, ki so bila nekoč del italijanske države. Dvojno državljanstvo naj

Nedeljski predavatelj Janez Janša

imata obe manjšini, podeljevanje letoga osebam, ki člani teh manjšin niso, pa je kršitev pariške mirovne pogodbe in Osimskih sporazumov. Italijanski tisk je poročal tudi o Janševem nastopu na Dragi 94.

Drago 94 je pozdravilo več vidnih javnih in kulturnih delavcev, od podpredsednika deželnega sveta FJK Miloša Budina do sekretarja za Slovence po svetu Petra Venclja in predsednika Slovenske kulturne akcije arh. Marjana Eiletza ter deželnega tajnika Slovenske skupnosti Martina Breclja. Na letošnji Dragi pa je bila v nedeljo tudi krajša predstavitev bibliografije revije Duhovno življenje in zbirke novel Stanka Janežiča Samoizpovedi. Ivan Žerjal

Moderator Sergij Pahor in Lojze Peterle

Mašniški jubilej na Sv. Gori Skupina Shalom v Žabnicah

Zgodilo se je, da so me patri s Sv. Gore povabili na obisk. Pred kosilom se p. Matej obrne do p. Pavla Krajnika: »Dragi pater, danes obhajate 70-letnico rojstva, zato prisrčna voščila nas vseh.«

P. Pavel torej obhaja življenjski jubilej, zato se spodobi, da se na kratko razgovorimo z njim.

Dragi pater, že veliko let ste na Sv. Gori in premnogi romarji vas poznajo, zato dovolite nekaj vprašanj. Od kod ste doma?

Rodil sem se na Logu, v župniji Poljane nad Škofjo Loko, in sicer 2. avgusta 1924.

Iz kakšne družine izhajate?

Oče je bil obrtnik. Brat moje mame Adolf Čadež je bil frančiškan v Sv. deželi; prišel je domov na obisk in zaželel sem si iti za njim. Tako sem kot 16-leten fant stopil k frančiškani leta 1940. Obiskoval sem klasično gimnazijo v Ljubljani in v škofovih zavodih v Šentvidu. Po končani maturi l. 1944 sem se kot mlad fant moral odločiti ali v službo k Nemcem v organizaciji Todt ali k partizanom ali k domobrancem, drugačne izbire takrat ni bilo. In prijavil sem se pri domobrancih kot bolničar.

Odločili ste se kot mnogi drugi fantje in tudi bogoslovci v tistih zmedenih časih. Zanima me, kako je bilo z vami v maju 1945 ob zmagi OF. Kam ste se obrnili?

Konec vojne me je doletel v Novem mestu; komandant nam je 10. maja rekel: »Vsakdo naj gre na svojo odgovornost. Jaz sem takoj pomislil na samostan v Novem mestu oz. v Kostanjevici. »Bog je večer,« sem si dajal poguma. Po poti pa so me zajeli hercegovski partizani in me mobilizirali. Tako sem vstopil v jugoslovansko vojsko in služil v njej do leta 1947, ko je prišel ukaz, naj se demobilizirajo vsi študentje. Med temi sem bil tudi jaz. Prijavil sem se v bogoslovju, dokončal teološke študije in bil posvečen 29. junija 1951 v Ljubljani.

Prišli ste torej do cilja kot redovnik in duhovnik. Kakšna je bila vaša nadaljnja pot kot redovnik?

Dal sem se na razpolago predstojnikom, ki so me poslali v razne kraje (Marijino oznanjenje v Ljubljani, Stranje pri Kamniku, Vič in Dobo-

va pri Ljubljani).

Kdaj pa ste prišli na Sv. Goro?

Semkaj sem prišel leta 1971 in opravljal v samostanski skupnosti razne dolžnosti skoro vsa leta do sedaj. Le mimogrede sem bil nekaj časa pri Marijinem oznanjenju v Ljubljani in na Brezjah. Zadnjih deset let sem pa stalno na Sv. Gori.

V frančiškanski skupnosti med drugim opravljate tudi dolžnost knjižničarja in arhivarja. V tem oziru ste tudi marsikaj napisali in izdali.

Res je, marsikaj so mi naročili. Tako sem izdal Križev pot za 50-letnico obnove sedanje bazilike, posebej še šmarnice leta 1989 z naslovom Marijina hiša za 450-letnico prikazanja M.B. Urški Ferligojevi in tudi zloženko Zgodovina Sv. Gore s slikami.

Poleg vaše frančiškanske skupnosti na Sv. Gori se vašega življenjskega jubileja veselimo tudi vsi mi, svetogorski romarji, in vam želimo obilo zdravja, ker vemo, da ni najboljšje. Svetogorska M.B. naj vas čuva.

Še kratka novica: na Sv. Gori so obnovili noviciat za mlade frančiškanske novince; štiri so kandidati, ki bodo eno leto tudi praktično pomagali v cerkvi.

K. Humar

Če ima duhovnik tudi družino

V rimskokatoliški Cerкви velja zakon celibata za vse mašnike. V vzhodnih pravoslavskih Cerkvah pa ne, tam so popi lahko poročeni in imajo družino. Posledica je razvidna iz naslednjega pisma iz Volgograda v Rusiji:

»V župniji sem edini duhovnik in imam štiri otroke. Skupnost ni bogata. Meni ostaja prav malo časa za vernike, ki želijo biti krščeni. Če bi lahko manj delal za preskrbo svoje družine in bi torej imel več časa na razpolago za vernike, bi lahko dosti več napravil kot duhovnik.«

Brez dvoma je tudi to eden izmed razlogov, da je katoliška Cerkev vpeljala duhovniški celibat in pri njem vztraja po zgledu apostolov: vse so zapustili in šli za Kristusom.

Skupina mladih na Sv. Višarjah

Tudi letos je skupina »Shalom« s pomočjo šolskih sester organizirala že skoraj tradicionalne duhovne vaje v Žabnicah. Molitvena, pevska in prijateljska skupina Shalom ima svoj sedež pri šolskih sestrah pri Sv. Ivanu v Trstu. Srečujemo se popoldne vsako zadnjo soboto v mesecu med šolskim letom. Ker to zveni kot vabilo, še dodam, da lahko kdorkoli po šolskem pouku pride in ostane pri sestrah tudi na kosilu. Na srečanju se pogovarjamo o aktualnih problemih, premišljujemo ob božji besedi, pojemo, molimo predvsem za mir med narodi, sklepamo nova prijateljstva.

Ko pa pride poleti čas počitnic, se pomaknemo v poletni sedež skupine, v dom šolskih sester v Žabnice, pod Sv. Višarje.

Letos smo imeli duhovne vaje od 27. do 30. junija. Duhovni vodja nam je bil minorit p. Milan Kos. Dekleta so spala pri sestrah, fantje pa v varstvu s. Gabrijele v koči sv. Jožeta, v temnem gozdu nad Žabnicami. Vsako jutro so se nam veselili pridružili k zajtrku in ostali z nami cel dan.

Rada bi vam povedala, da smo živel v prijetnem in sproščenem vzdušju. K temu so tudi pripomogli večeri družabnosti z igrami. To nam je bilo vsem potrebno, saj smo čez dan poslušali premišljevanja, delali po skupinah, molili v tišini in pripravljali doživeti maše. Svoje izkušnje v

skupinah smo ob skupnem srečanju posredovali vsem. Seveda je vsakdo imel dovolj časa za meditacijo in pogovor z Bogom. K temu nas je vabila tudi narava, ki nam je še največ spregovorila o Stvarniku. Obkoljen od tako lepih in mogočnih gora, tihih gozdov in zelenih travnikov, lahko ostaneš samo v tišini in občuduješ mir okoli sebe. V takem miru so se med nami utrjevale prijateljske vezi, ki imajo trdne temelje v Bogu. Ob vrnitvi v Trst smo se odločili, da se bomo srečevali čez celo poletje vsako sredo zvečer pri sestrah. Poletna srečanja sta popestrili še Daniela in Irene, naši zvesti članici, ki sta nam prinesli mnogo lepih izkustev iz tedna duhovnosti v Starišću.

Z začetkom šolskega leta se bomo spet srečevali vsako zadnjo soboto v mesecu z začetkom ob 14.15 v zavodu šolskih sester pri Sv. Ivanu in vedno radi sprejmemo v našo sredo vsakogar, ki mu je pri srcu mirshalom - in še marsikaj drugega.

Raffaella Petronio

Župnija Razkrižje končno v mariborski škofiji

Vatikanski tajnik kardinal Angelo Sodano je podpisal odločbo, da župnija Razkrižje pri Ljutomeru preide pod upravo mariborskega škofa.

Več stoletij je bila župnija Raz-

OKENCJE

Zakaj

Za prepričanega vernika prisotnost pri sv. maši ni nedeljska verska dolžnost. Božje ljudstvo je namreč poklicano (ali bolje: povabljen), da se pod vodstvom duhovnika zbira v občestvu pri maši.

Zakaj? Da bi obhajalo Gospodov spomin, skrivnost odrešenja, in da bi v čim večji polnosti zajemalo sadove iz te daritve.

Pri maši molimo, se zahvaljujemo, prosimo milosti in odpustanja; skupno srečanje okrog oltarja utrjuje vezi in zavest skupnosti. Kristus je resnično navzoč v svetem zboru, ki se je v njegovem imenu zbral ob njegovi besedi in pred eharistično podobo kruha in vina.

Na odličnem način velja Jezusova obljuba: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.«

Pri vsaki sv. maši imejmo to pred očmi!

kržiže v zagrebški nadškofiji. Na ozemlju župnije živijo Slovenci skupno s skromno hrvaško manjšino. Razkrižje je vedno spadalo v Republiko Slovenijo bodisi v času nekdanje Jugoslavije bodisi sedaj v svobodni Sloveniji. Ljudje so vedno želeli, naj se v cerkvi opravlja bogoslužje v slovenskem jeziku, Zagreb pa o tem ni hotel ničesar slišati. Štirideset let je bil za župnika Hrvat Slaviček, ki je bogoslužje vedno opravljal v hrvaškem — za prisotne ljudi tujem jeziku. Noben protest vernikov ni zalegal.

V šoli so imeli otroci slovenščino, v cerkvi pa hrvaščino. Šele zadnja leta je Zagreb pod pritiskom vernikov dovolil, da je prihajal ob nedeljah mariborski duhovnik, ki je daroval sveto mašo v slovenskem jeziku.

Slovenski škofje so vedno znova in zaman spodbujali odgovorne v Zagrebu, naj se nerodna zadeva reši. Na edino logično rešitev je verjetno odločilno vplival poseg apostolskega nuncija pri slovenski vladi.

učenci. Pot jih je namreč vodila v trpljenje in v smrt.

Na začetku poti Jezus postavi učencem dva testa vere. Prvi test je izražen v vprašanju: »Kaj pravite, kdo sem?« Gre za odločilno vprašanje, na katerega je Jezus dolgo čakal. Po napornem uvajanju v življenje vere hoče otipati temelj njihove vere. Povpraša po čisto osebnem prepričanju, notranjem odnosu, ki sta temelj poti, na katero stopajo. Medtem ko so v prejšnjem obdobju, v čolnu, lahko skupaj gradili temelj njihovi veri in njihovem poslanstvu, gre zdaj za nekaj večjega. Vsakdo mora utemeljiti svojo življenjsko odločitev v sebi. Tu pride do izraza simbol poti, ki bo osrednji motiv drugega dela Markovega evangelija.

Na prvi test vere odgovori pozitivno apostol Peter: »Ti si Kristus« (8,29). Vse bi bilo v najlepšem redu, če bi Jezus Petra pohvalil in bi mirno nadaljevali pot proti Jeruzalemu. Toda Jezus na Petrov odgovor vere

naveže napoved svojega trpljenja in smrti. Učencem zastavi drugi test vere, ki pa jih popolnoma preseneči. V trenutku se jim podrejo vsi upi. Jezus, ki je Kristus, naj bi bil drugi Mojzes, torej zmagoslaven in uspešen. Kako to, da zdaj govori o trpljenju in smrti? Jezus spremeni Petrovo triumfalno izjavo »Ti si Kristus« v dvom. Zato Peter plane in hoče Jezusa popraviti. Na drugem testu vere so padli vsi njegovi učenci, vključno s Petrom, ki je začel Jezusa svariti in ga prepričevati, da se tako pa res ne more končati njihova duhovna avantura.

Nevarnost dvoma zajame skupino Jezusovih učencev. Kdo ve, če se ni ravno tu rodil Judov radikalni dvom? Peter je pripravljen Jezusa braniti z močjo, tudi z orožjem. Vendar Jezus ne sprejme njegove obrambe. Nauk o pravi vrednosti človekovega življenja, ki sledi temu dramatičnemu zapletu, je Jezusov odgovor na Petrovo obnašanje.

»Kdor hoče namreč svoje življenje rešiti, ga bo izgubil...« (8,35). Gre za božje stališče o človekovem življenju in njegovi vrednosti. V ozadju pa je tudi Jezusovo prepričanje, da je vsak človek izročeni drugim. Jezus sam se ne bo branil in ne bo dopustil, da bi ga branili nasilnega konca. Ali ni več vredna pokončna drža, notranja svoboda? Zato bo Jezus ob drugi priložnosti poudaril, da se ni treba bati tistih, ki umorijo telo; zares nevarni so tisti, ki umorijo duha.

Evangeljsko poročilo o dveh odločilnih testih vere je namenjeno vsakemu kristjanu. Vsakdo naj bi s svojim življenjem formuliral odgovor na Jezusovo vprašanje: kaj pa ti praviš, kdo sem? Vsak Jezusov učenec naj bi tudi izoblikoval odgovor na vprašanje trpljenja in smrti, ki imata v krščanski duhovnosti odredilo vrednost.

Zvone Štrubelj

Božja beseda je kakor kruh...

11. september

24. navadna nedelja

»Kaj pa vi pravite, kdo sem?« (Mr 8,29)

Odlomek, ki ga beremo na 24. navadno nedeljo (Mr 8,27 - 35), je v Markovem evangeliju pomembna ločnica. Do sedaj je Jezus klical svoje učence in jih vzgajal za skupnost. Skupaj so potovali. Evangelist Marko nam jih je največkrat prikazal v čolnu. Jezus kot krmar uvaja svoje učence v življenje vere. Kar naenkrat pa čoln izgine. Marko začne govoriti o poti.

Pot vodi Jezusa in njegove učence od Cezareje Filipove v Galilejo, od tam v Judejo vse do Jeruzalema. Na poti je vseskozi navzoč cilj: mesto Jeruzalem. Stavek, ki pot in končni cilj najlepše izrazi, se glasi: »Bili so na poti proti Jeruzalemu. Jezus je hodil pred njimi« (Mr 10,32). Tako kot je bil v prvem delu evangelija v sredini krmar čolna, tako gre zdaj pogumno pred

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Prepiri ob predlogu milanskih sodnikov

Italijanska vlada bi morala biti zavzeta v pripravah finančnega zakona, toda zaradi milanskih sodnikov se je nenadoma znašla sredi novega viharja, v katerem enkrat toliko ne igrata glavne vloge Bossi in njegova liga, pač pa Finijeva desnica. Sodnik Di Pietro, ki je tako zaslužen za boj proti korupcijam, je sprožil pobudo za prekinitve že dobri dve leti trajajoče sodne kampanje in za ureditev celotnega pojava z zakonom. Sodnike skrbi zastoj javnih del, ki škoduje gospodarstvu in delavcem. Marsikom se je zdelo sumljivo, da so milanski sodniki izdelali nekakšen zakonski predlog v sodelovanju s podjetniki; še bolj

sumljivo pa je postalo, ko so dobili podporo Finijeve stranke. Di Pietro predlog predvideva med drugim odpravo vsake kazni za tiste, ki bi v roku treh mesecev prijavili še neodkrita korupcije, krepko pa zaostruje kazni za tiste, ki bodo še naprej zanikali vpletenost v afere in bodo krili partnerje. To bi sprožilo val ovadb dvomljive moralne vrednosti. Krivci naj bi bili prisiljeni vrniti s korupcijo pridobljeni denar. Zaradi te pobude je zavladal prepričan v notranosti vladne koalicije, opozicija pa tudi ni navdušena. Nasprotniki menijo, da se sodniki ne držijo svoje vloge, ker skušajo prehiteti vlado in parlament in ju nadomestiti v

vlogi zakonodajalcev. Vsekakor izgleda, da ima pri vseh stvari svoje prste vmes tudi Finijeva desnica, ki je do sedaj mirovala in Berlusconi ni ustvarjala večjih težav. Sumnjenja pa so dokaj razvejana in nekateri dolgi jeziki sumijo celoto, da so se podjetniški in industrijski krogi povezali s sodniki na eni strani in s Finijem na drugi, da bi se rešili Berlusconi, ker so se že prepričali, da ni sposoben reševati težkih italijanskih problemov. Vladnega predsednika bi bilo dovolj vplesti v eno izmed preiskav o Fininvestu in zadeva bi bila rešena.

Začetek septembra nam je prinesel nov sestanek med Slovenijo in Italijo. Hvala Bogu se slovenska diplomacija še dobro drži. Tudi na 29. Dragi je zunanji minister Peterle potrdil trdno stališče Slovenije.

- S

V novo šolsko leto z negotovostjo

Začetek novega šolskega leta je za slovensko šolo v Italiji zaznamovan z negotovostjo in neznankami, ki v šolnikih, pa tudi v širši javnosti, povzročajo nemalo zaskrbljenosti. Zapleti v zvezi s seminarjem za slovenske šolnike in s položajem učiteljev na slovenskih osnovnih šolah dokazujejo, da se tudi na naši šoli, kot sicer znotraj manjšine na sploh, lomijo kopja slovensko-italijanske polemike. Napetost v odnosih med Slovenijo in Italijo se seli na soško področje, kjer italijanska vlada že drugič ne upošteva potrebnih mednarodnih dogovorov in sporazumov.

Kaj nas lahko še čaka v novem šolskem letu, nam ni dano vedeti; vemo pa, kaj nas čaka v ne zelo daljni bodočnosti, če se bodo zadeve še nadalje tako zapletale in če se bo na-

Šola igra pomembno vlogo pri vzgoji otrok. Prizadevajmo si za njeno kvaliteto.

daljeval katastrofalni demografski padec. Nekateri protislovenski krogi so to stanje že pričeli izkoriščati v svoje podne namene (glej Giacomeliev intervju v tedniku Famiglia cristiana, kjer misovski prvak trdi, da slovenske šole v Trstu rešujejo dijaki in učenci iz Slovenije).

Zavedati se moramo, da bo manjšina sama zdrava in močna, če

bo zdrava in močna tudi slovenska šola. Okrnjeno in neustrezno delovanje naše šole je skoraj gotovo jamstvo, da se naša narodnostna skupnost prej ali slej razkroji. Prav to pa čakajo tisti, ki si želijo, da bi Slovenci kot organizirana etnična skupnost čimprej izginili s tega ozemlja.

Ivan Žerjal

»Cilj je uravnovešeni razvoj zemlje«

Začela se je nestrpno pričakovana konferenca v Kairu

Je morda »razviti svet« izkoristil priložnost svetovne konference o prebivalstvu in razvoju za scenarij ideološkega boja, v katerem uveljaviti družinsko načrtovanje kot pogoj modernosti in razvoja?

Med nedeljskim Angelusom je papež spomnil svet, da je cilj konference uravnovešeni razvoj planeta. Katoliška Cerkev in Islam sta si glede tega složna. Ne gre torej za »sveto vojno« ali »sveto zavezništvo«, česar se bojijo tisti, ki jim je Cerkev trn v peti, ker s svojo doslednostjo ne more opravičiti nekega ravnanja samo zato, da bi bila pred javnim mnenjem moderna.

Naslov konference je Prebivalstvo in razvoj. V tretjem svetu je naraščajoče prebivalstvo dejstvo in posledica nerazvitosti, razvoj pa je vseeno brez dvoma cilj. Malo daljnoviden je tisti, ki hoče problem rešiti tako, da odpravi posledice ali zunanje izraze težav, katerih razlogi segajo veliko globlje. Moderni človek pa hoče vse »hic et nunc« (tukaj in sedaj). Kako strašno naiven je ta svet, ki hoče problem nerazvitosti, lakote in trpljenja v revnih deželah rešiti tako, da z umetnimi sredstvi zmanjša njih prebivalstvo! In kako podla je ta naivnost!

ZDA so se v prvih dneh konference približale katoliški Cerkvi. Verjet-

no pa na premalo jasen način tako, kot je bilo tudi skrajno nejasno stališče predstavnika Evropske unije. Kompromisarskim manevrom botruje brez dvoma jasno stališče, ki ga je zavzela predsednica norveške vlade gospa Brundtland, ki je prepričana, da »predstavljajo religije največjo oviro uslugam družinskega načrtovanja.« Močni aplavzi, ki so jih žele njene trditve, so spričevalo »verodostojnosti« pomirjevalnih stališč prej omenjenih sogovornikov.

Idejni boj znotraj konference je vsekakor razjasnil bistveno razliko med tistimi, ki sta jim življenje in spoštovanje življenja nezamenljivi vrednoti, in tistimi, ki so pripravljani »žrtvovati« življenje idolom »vzdržljive rasti« oz. nekakšnemu »doziranj« prebivalstva. Veliko število revnih — tako pač trdijo — ne sme motiti miru in blagostanja, ki ju uživajo »razvite in uravnovešene države«.

Revne dežele ne trpijo zaradi prevelikega števila prebivalcev, (ki je, ponavljam, le zunanji izraz nerazvitosti), ampak zaradi pomanjkanja izobrazbe, živil, gospodarstva, predvsem pa zaradi pomanjkanja miru, svobode in, zakaj ne, tudi ljubezni.

Naravno je, da predstavljajo revni močno oviro kolonialističnim težnjam neusmiljenega zahodnega

Spoštovanje pravice do življenja je pogoj za celosten razvoj.

ekonomskega imperializma. Tudi glas Svetovne banke se je na konferenci v Kairu glasno dvignil: »Ustavite rast prebivalstva,« je dejal. »Drugače bomo potrošili preveč denarja,« bi lahko nadaljevali...

Če je torej cilj liberističnih držav odstranitev ovir »napredku« s tem, da se zmanjša število revnih, je cilj nas kristjanov uravnovešeni razvoj vsega človeštva. Cilj tega razvoja pa je popolna enakost vseh ljudi, tudi tistih, ki so bili komaj spočeti.

Damjan Hlede

Med nami in peklo ali nebesi je samo življenje med tem dvojim, ki je najkrhkejša stvar na svetu.

Blaise Pascal

POGLED V SLOVENIJO

Občudovanje papeža in snovanje novega Demosa

Protiverska propaganda je v Sloveniji dejavna in kaže, da tudi vsklajena, vendar pa se katoličani aktivno soočajo s tako imenovano fronto laičnih (posvetnih, nepoučenih) sil. Gre za več zadev, ki so pomembne za naravo in vsebino slovenske družbe in države ter njeno demokracijo. Slovenska Cerkev je s svojim predlogom, da bi verouk v osnovnih in srednjih šolah postal obvezen izbirni predmet, dregnila v gnezdo odpora in nasprotovanj, ki se spreminjajo že v pravo protiversko kampanjo. Duhovniki in škofje z nadškofom in metropolitom dr. Alojzijem Šuštarjem na čelu, pa svoje pobude glede verskega pouka v šolah utemeljujejo tudi s svobodo duha in pluralnostjo nove demokratične Slovenije, pri čemer poudarjajo, da bi sleherno utesnjevanje poslanstva katoliške Cerkve tudi oviralo državo pri njenem vključevanju v organizme in povezave na evropski ravni.

Sicer pa je papež Janez Pavel II. v teh dneh najbolj priljubljena osebnost v Sloveniji. Ljudje poudarjajo njegovo dostojanstvo, globoko vernost in pogum, ki ga kaže v dialogu z ljudmi, ki trpijo. Gre za zgodovinsko osebnost, ki daje globok pečat sodobnemu svetu. V javnosti se sicer še niso polegale polemike o tem, zakaj poglavarja katoliške Cerkve še

ne bo v Slovenijo, a papež bo v naslednjih dneh vendarle prisoten v srcih in zavesti vernikov. Iz Slovenije se bo namreč v nedeljo, 11. septembra, veliko število ljudi odpravilo na mašo, ki jo bo papež imel na zagrebškem hipodromu. Potovanje bo po naročilu nadškofa dr. Šuštarja organiziral slovenski katoliški dnevnik Družina. Udeležencem iz naše države bodo organizatorji obiska v Zagrebu zagotovili poseben prostor v bližini oltarja.

Sveti sedež je Sloveniji pred papeževim obiskom Hrvaške namenil posebno pozornost s tem, da je mariborski škofiji z odlokom dodelil pastoralo v Razkrižju in treh vaseh v župniji Štrigova. Odslej bodo verski obredi v slovensčini, s čimer se bodo lahko končale polemike z dosedanjim župnim upraviteljem Hrvatom Stjepanom Slavičkom.

S področja strankarskega življenja pa omenjamo, da se zaključujejo posvetovanja med osmimi strankami sredinske in desne usmeritve o skupnem nastopu na bližnjih lokalnih volitvah. Dejansko gre za oblikovanje novega DEMOSA, to je združbe strank, ki so omogočile nastanek »slovenske pomladi«. Kar zadeva Slovenske krščanske demokrate, ni gotovo, če se bodo vključili v novo politično zvezo.

F.Z.

O koprskem referendumskem nesmislu

Ustavno sodišče je že 20. maja in ponovno 15. julija tega leta razveljavilo referendumsko območje za ustanovitev občine Koper ter v svoji obrazložitvi podalo med ostalim tudi naslednje ugotovitve:

Tolikšno območje občine Koper prvič »ne daje možnosti pridobitve statusa mestne občine« in drugič »določitev tolikšnega referendumskega območja za ustanovitev občine nasprotuje ustavnim in zakonskim določbam o lokalni samoupravi.« Razlog za uvedbo lokalne samouprave sta bili namreč »nefunkcionalnost in predimenzioniranost dosedanje občine kot komune, to je kot politične tvorbe, ki po svoji teritorialni strukturi ni bila občina, po svojih pristojskih in načinu njihovega ureditve pa ni bila samoupravna...« Ugovor, da se ljudje »na referendumu lahko odločijo za poljubno veliko občino, ne drži...« Z referendumom izraženo voljo tako prebivalcev celotnega referendumskega območja kot tudi prebivalcev posameznih njegovih delov »bo treba upoštevati toliko, kolikor bo na njeni podlagi oblikovana občina v skladu z ustavnim konceptom lokalne samouprave ter v skladu z zakonskimi določbami, s katerimi bo državni zbor nadomestil razveljavljeno in z njimi povezane sporne določbe zakona o lokalni samoupravi...« Občina je namreč »življenjska skupnost ljudi, ki prebivajo na območju enega ali več vzajemno povezanih naselij... Teritorij lokalne skupnosti je lahko tolikšen, da imajo prebivalci preko neposredne povezanosti zavesti, da oblikujejo skupnost, v kateri odločajo o zadevah skupnega pomena... Referendumsko območje občine Koper po predvidenem teritorialnem obse-

gu, po številu vključenih naselij in prebivalcev ter po posledični notranji heterogenosti tako močno in očitno odstopa od ustavno določenega koncepta občine kot tudi od vseh drugih, z navedenim odlokom predvidenih referendumskih območij, da v njegovem primeru ni mogoče govoriti o skladnosti z ustavo in zakonom.

Ne glede na protiuustavnost tako oblikovane velike koprške občine je Državni zbor s pomočjo svoje levoliberalne glasovalne mašinerije razpisal referendum, na katerem naj bi ljudje glasovali »o nečem, kar ne more biti«. S tem so volilci pahnjeni v nesmiselno početje, saj tako velika občina ne more obstajati, pa čeprav jo ljudje potrdijo na referendum. In občinska levoliberalna politična struktura potuhnjeno sodeluje v tem nesmiselnem početju z edinim namenom, da bi namreč z morebitnimi pozitivnimi rezultati referenduma vsaj delno sprala s sebe politično klobuto, ki jo je prejela z odločbo Ustavnega sodišča, saj danes tudi ona prav dobro že ve, da take občine, kot jo na referendumu ponuja ljudem, ne bo moglo biti. S to svojo držo na široko razkazuje ne samo svoj politični cinizem, ampak tudi svojo popolno brezbriznost do trošenja občinskega denarja, saj je svojim nadutim in protiuustavnim vztrajanjem na »veliki občini« povzročila ne samo nepotrebne dvojne zборе, ampak tudi povsem nesmiseln referendum. Tako imamo občani na izbiri samo dvojje, in sicer, da se še naprej kot čreda slepo prepustimo toku ali pa da se zavestno upremo in ne sodelujemo v tem nesmiselnem in odpor vzbujajočem početju.

Milan Gregorič

Kurziv ob Dragi 94

Draga je pogostoma spodbudila komentarje in diskusije, ki so se vlekle še dolgo po sami prireditvi. Tokrat bi bilo to še posebej zanimivo, zlasti še, ker je ostala debata po prvem, Gabrovčevem predavanju, nedorečena (mimogrede: številni prisotni kršćanski demokrati bi lahko bili po Snojevem nastopu kaj rekli v obrambo svoje stranke, ali ne?). Juričevi ni nihče očital, da se je strogo držala marksistično usmerjene analitične metode in da se je ustavila pri letu 1945, pa tudi Čemažerjevo predavanje je ostalo nekje v zraku. Največ zanimanja pa je med predavatelji Drage vzbudila prisotnost Janeza Janše, kakor da bi organizatorji hoteli podpreti njegove politične izbire v Sloveniji. Tega so se očitno zavedeli in so zato poklicali Peterleta, da je v nedeljo dopoldne vzbudil nasprotni učinek, čeprav teže obeh nastopov seveda ni mogoče primerjati. Je pa Peterle - če si vendarle upamo na dan s primerjavo - dokazal, da ima močnejše razvit državniški čut. Dokazal je, da se zaveda, kaj se v sedanjih situaciji da narediti in česa ni mogoče. Povsem umestno je nasto-

pil proti radikalizaciji političnega boja v Sloveniji. To bi prineslo samo še večje razprtje in bi netilo sovraštvo, zdaj pa je trenutek za reševanje gospodarske krize in zunanjih nevarnosti. Janša je v svojem predavanju ob izjemni prisotnosti občinstva, med katerim je bil veliko njegovih simpatizerjev, pokazal veliko sposobnost analize sedanje politične in socialne situacije v Sloveniji, manj uspešen pa je bil v predlogih, kako se rešiti (beri: kako dobiti ljudski konsenz) iz klešč sistema, ki se mu je posrečilo ponovno uporabiti skoro vse ljudi iz prejšnjega režima, predvsem pa obdržati večino tehničnega kadra. Za mnoge je bil Janša na Dragi še premalo udaren, marsikdo pa je pravilno razumel, da mora nesporno sedanji glavni mož opozicije skrbeti predvsem za bodočo koalicijo, ki naj združi vse demokratične sile na sredini za zmago na prihodnjih upravnih volitvah. Toliko za zdaj, toda marsikaj bi se dalo še povedati o politični zrelosti nekaterih diskutantov in tudi nekaterih drugih, ki niso spregovorili. O tem pa še kaj drugič.

- S

Na 4. Dragi mladih o poklicu in zaposlitvi

Pred Drago 94 je v šotoru v parku Finžgarjevega doma 1. in 2. septembra potekala že 4. Draga mladih. Tokrat jo je organiziralo Združenje katoliških študentov iz Ljubljane, ki si je za temo izbralo problematiko poklica in zaposlitve.

V četrtek, 1. t.m., je popoldne predaval prof. Janek Musek, ki je s psihološkega vidika analiziral problematiko zaposlovanja v luči velikih sprememb, ki jih v današnjem času doživljajo mladi ljudje, ko prehajajo iz mladostniške v zrelo dobo življenja. Vloga poklica je zelo važna pri oblikovanju osebne identitete, zadovoljstvo z delom pa ena bistvenih sestavin našega življenja.

V petek, 2. t.m., je bilo dopoldne posvečeno predavanju dr. Janeza Škulja in dr. Zarjana Fabjančiča o pomenu izobraževalnega programa Tempus za Slovenijo in o gospodarskih trendih v Evropi. Bolj kot predavanje samo je bila zanimiva razprava, ki mu je sledila in ki se je ubadala z možnostmi, ki jih nudijo meddržavne univerzitetne izmenjave; obravnavala pa je tudi problematiko zaposlitve v državah Evropske unije in ustrezno izobraževanje v tem smislu.

Petkovo popoldne je vsebovalo okroglo mizo na temo Poklic - moja

prihodnost, na kateri so nastopili svetovalka v avstrijskem zveznem ministrstvu za šolstvo Renate Forstner, direktorica agencije Leila Irena Marinko, direktor slovenskega Zavoda za zaposlovanje Jože Glazer in predsednik Slovenskega deželnege gospodarskega združenja Vojo Kocjančič. Mladi udeleženci so se tako seznanili z različnimi šolskimi in zaposlitvenimi sistemi, od katerih je najbolj učinkovit v Avstriji, najbolj zapleten pa v Italiji.

Udeleženci Drage mladih so imeli priložnost več kulturnih in družabnih točk, kot npr. petkovo večerno srečanje s pisateljem Alojzom Rebulom in sobotni jutranji ogled znamenitosti Trsta, ki ga je vodil poverjeni ravnatelj pedagoškega liceja »A.M. Slomšek« iz Trsta, prof. Samo Pahor.

(iž)

Toži se jim po Jugoslaviji

Sobotno Delo (27.8.) v članku Zamejci so baje boljši od »tistih v Janševi Sloveniji« poroča o srbskem časnika Radenu Nikoliću, ki je obiskal tudi Slovence v Trstu na njihovi partizanski proslavi. Piše: »Sprejeli so me kot svojega z jasnim okusom nostalgije po nekdanji Jugoslaviji.«

Beneški filmski festival

Lido je otok, ki ga človek opazi tudi s trga Sv. Marka; otok, ki pripada otoku - Benetkam. Od njih pa se razlikuje, ker nima njihovega stavbnega in umetnostnega bogastva, po ulicah vozijo avti, se sprehajajo turisti z drugačnimi nameni. Njegova zanimivost je v tem, da se s svojim južnim bregom odpira proti Jadranskemu in vsem morjem. Oko ne utegne ujeti ničesar na obzorju; edino ladje se premikajo po njem. Vendar se ljudje radi ozirajo po tisti prostranosti, kakor da bi čakali na nekoga. S tistega morja nas lahko dosežejo ljudje, ki prinašajo s sabo podobe, govornice, zvoke in zgodbe iz svojega življenja. Morda jih še nismo videli ne slišali. Tej morski obljudi je vsako leto v tem času zadoščeno. Na istem bregu Lida stoji bela palača, ki v septembru gosti letno Mednarodno razstavo filmske umetnosti. Letos je to 51. Festival po vrsti. To je festival tudi zato, ker je v njem nekaj prazničnega, zvesto besedni etimologiji. In res je, da mora biti vsako srečanje velik praznik.

Beneški Festival prireja Bienala, sad tisočletnega beneškega kozmopolitizma, ki je po svojih namelih in dejanjih protistrup provincialnosti, ki ogroža Benetke (rusko-ameriški pesnik Joseph Brodskij je rekel, da se mu Benetke pozimi zdijo tribalna vas). Po dimenzijah, odzivu in učinku je to resnično izreden kulturni praznik. Filmi si nadevajo razna oblačila; v kinodvorane pa prihajajo večinoma komercialne uspešnice. Avtorski film, pravo kinematografsko bogastvo, pa bolj malo poznamo. Direktor letošnjega Festivala Gillo Pontecorvo zastavlja vse moči v to, da bi zbral pod isto streho ameriške spektakularne velikane, avtorske filme in filme manjših kinematografij; med njimi vzpostavil odnos. Formula je učinkovita, saj so filmi v uradnih sekcijah Festivala kvalitetni. Naj na tem mestu omenimo izredni film »Pred dežjem« Makedonca Milcha Manchevskega, tridesetletnega fanta, ki mu je mednarodni fond omogočil, da je na svoj izviren način spregovoril o balkanski grozi in grožnji. Italijan Gianni Amelio v filmu Lamerica v življenju današnje Albanije odkriva italijansko vest, Mazzacurati v »Biku« pogleduje po Hrvaški in Madžarski skozi oči dveh padskih nesrečnežev. Iz filmov Evropa izstopa kot trpeča zemlja.

Z navdušenjem je bil tudi sprejet veliki Olmijev film »Geneza: Stvarjenje in Vesoljni potop« z dobresednimi svetopisemskimi besedili.

Beneški Festival se nagiba h koncu, toda vlada pričakovanje še za nekatere filme; npr. za film Američana Olliverja Stona, ki z naslovom »Rojeni ubijalci« misli na žrtve medijskih sredstev, zlasti televizije. Sam Stone pa je pretkan medijski manipulator.

DD

Pastoralni dnevi

S posebnim pismom z dne 29. avgusta je škof msgr. Lorenzo Bello mi napovedal pastoralne dneve, ki bodo 24. in 25. septembra z geslom »Evangelizacija in pričevanje ljubezni«.

Preučevalo se bo, kako lahko Cerkev uresničuje svojo nalogo na družbenem in političnem področju.

Poletno pismo iz japonskih gozdov

»Iz japonskih gozdov« sicer pomeni, da pišem iz gorske kočice na severni strani najvišje japonske gore Fudži (3776m), ne pomeni pa nobene revolucionarne umika iz strahno vročega Tokia. Na povabilo japonske katoliške družine sem tukaj lahko za nekaj časa med počitnicami. Da ne »pozabim«, sem s seboj vzel nekaj časopisnih izrezkov, med njimi članek preč. g. dr. Škerla, ki ga je KG objavil pod naslovom »Mesec katoliškega tiska« 13. januarja t.l. Tele vrstice sem podčrtal: »Stalno se moramo učiti. In prav katoliški tisk hoče pomagati kristjanom pri tem odločanju. K temu delu so poklicani vsi dobro misleči kristjani.« Ker mi spomin na te modre besede ne da miru, ne bom čakal do januarja ali februarja drugega leta; že zdaj napišem to, kar bi morda zanimalo naše ljube kristjane slovenskega jezika doma.

Letos vlada po celi Japonski izredna vročina. Kakih sedem okrajev je že več kot mesec dni brez vode. V okraju mesta Nagoja (po naše pisano in izgovorjeno) imajo sicer kar osem vodnih rezervoarjev, a so ostali brez vode, ker rezervoarjev niso opremili z zadostnim številom dreves in primerno zemljo, kar bi preprečilo nenahen odtok. Osebnost sem se zatekel k našim nebeškim zavetnikom, katerih pomoč sem že tolikokrat izkusil, hvala Bogu! Tu in tam je zares deževalo, celo iz premnogih škafov, a problem ostaja, da ga v bodoče rešijo na podlagi trpkega izkustva in tehnične zmogljivosti. Pri nas se namreč dogaja, da se ljudje kar ne morejo odločiti za izboljšanje razmer, dokler jih ne zadene velika nesreča. Če bi zdaj povsod stalno deževalo, bi problem pravih in zadostnih vodnih rezervoarjev gotovo spet obtičal v ministrskih arhivih... Z našo molitvijo za pomoč ni nič narobe; a še zmeraj velja, kar smo se naučili ob starem katekizmu: v svojih molitvah moramo računati tudi z načrti božje previdnosti. Primer: pred kakimi šestimi leti smo imeli v Tokiu silno sušo, zaradi katere so trpele še posebno bolnice, hranilnice in zavetišča. Celotno sv. mašo sem daroval za milost dežja; kdo bi to sicer storil, ko pa pogonoma ni na razpolago nič tako mogočnega in vplivnega kot je sv. daritev! A dežja ni bilo. Približno mesec dni kasneje mi je prijatelj, zdravnik dr. T. v državni tokijski bolnici, zaupal, da je zaradi velike suše upadla voda v tokijskem zalivu in razkrila na dnu velik zaboj; v njem je bilo na kosce razkosano človeško truplo. Eden izmed zdravnikov njegove bolnice, čeprav na videz srečno poročen in oče treh otrok, se je zapletal v ljubezenske zapletljave z bolniškimi strežnicami; ko mu je ena od teh grozila z ovadbo, jo je ubil prav v mesecu, ko bi moralo deževati — vsaj doslej je v tistem času vsako leto deževalo — in voda v zalivu bi za vedno skrila, morda celo odplavila, zaboj s truplom. Na neki način je zdravnik-morilec zvedel ali čutil, da mu je policija na sledi. Eno uro pred aretacijo si je z električnimi baterijami vzel življenje. Da ne onemogočijo delovanja ostalim zdravnikom, časopisi o tem zločinu niso poročali. Jaz pa sem bil hvaležen, da Gospod v tistem usodnem mesecu ni uslišal naših prošenj za dež.

Iz časopisov veste, da je sedanja japonska vlada sestavljena iz treh

strank. Vsaj dve izmed njih, LDP in SPJ, sta si doslej zmeraj in povsod nasprotovali; LDP je zagovarjala široko pojmovana demokratična načela, SPJ pa socializem, posebno v obliki države kot suverene nositeljice državljanovih dejanj. Toda že nekaj let se volilci ne marajo odločati za večinsko izključnost ene ali druge sicer številčne stranke, posebno odkar je vladil predsedoval za kratko dobo katoličan g. Hósokawa, potomec japonsko slavne plemiške družine, ki šteje med svojimi predniki tudi mučenko Gratio Hósokawa. Kot ministrski predsednik je imel pogum, da je v politiki uvedel vrsto netradicionalnih prijemov, ki so pomladili politiko in politike. Tako se je g. Hósokawa v imenu japonske države opravičil tako Koreji kot Kitajski za vdor japonskih čet na njuno ozemlje; japonska beseda za vdor »šínjju« (po naše pisano in izgovorjeno) pomeni načrtno izpeljan vdor; te vrste beseda je v japonski politiki doslej veljala za tabú.

Spet se zahvaljujem za reden prejem KG, ki ga zvesto prebiram; določene izrezke skrbno hranim, saj se tudi jaz, kot lepo pravi preč. g. dr. Škerl, moram stalno učiti; in pri tem je treba pomagati spominu.

Če je kdo, ki misli, da Japonska v svoji povojni slavi ne potrebuje misijonskih molitev (da ne omenim tršega problema, števila misijonarjev), naj si še enkrat ogleda statistike, ki sem jih našel v japonski knjigi statistik za leto 1994: Japonska je za kakih 20.000 km² večja od Nemčije in ima vsaj 124 milijonov prebivalcev, od katerih je 2,7% starih nad 80 let. Kristjanov je - všteti protestante in pravoslavne - skoraj poldrug milijon ali 0,7%... Večina Japoncev se ima istočasno za budiste in šintoiste; tako je vernikov v tem smislu dvakrat več kot celotnega japonskega prebivalstva... budizem predstavlja v povprečni japonski zavesti pogrebno ustanovo, šintoizem pa poročno; tako se Japonci in Japonke poročita v šintoističnem hramu, k večnemu počitku pa ju neso (seveda ne takoj po poroki) k budističnemu templju. Kljub 523 univerzam, 653 višjim šolam in več kot 3000 šolam za specializacijo, ostajajo Japonci kot slepi za pravilno umevano zgodovino krščanstva, ki bi jih lahko seznanila z zgodovinsko resnico o Kristusu. Brez nenehne molitve ali prošnje za to milost ne gre in ne bo šlo. Priporočam se misijonarjem japonskih otokov, posebno na misijonsko nedeljo. V njih imenu se iz srca zahvaljujem, čeprav se tem otokom niti ne sanja o tem. Skupno jih je okrog sedem tisoč in da bi raztresenost ne pripomogla k pozabi, bom spet pisal.

Vaš vdani daljnovzhodni so-bralec KG, misijonar **Vladimir Kos**

Novi satirični časopis

V sredo, 24. avgusta, so predstavili prvo številko novega tržaškega satiričnega tednika Wizzyricon. Prva, poskusna številka, je že v kioskih skupno s šolskim dnevnikom, na drugo bo treba malo počakati do srede septembra, ko bo list začel redno izhajati v manjšem formatu (prva številka je namreč v velikem formatu). Ime Wizzyricon je sestavljenka, ki vsebuje izraz nemškega izvora »witz« in italijansko izpeljanko iz satire.

Člani družine Sečnik pojejo pred cerkvijo v Mačkoljah. (foto Aljoša N.)
Članek je na tržaški strani.

5. - 6. septembra 394 - 1600 let priložnosti in spremembe Bitka ad fluvium Frigidum (pri Ajdovščini) - pomemben mejnik v zgodovini rimskega cesarstva

V Vrhpolju spominski križ za zmagovalca Teodozija

V tem tednu se končujejo največje in najpomembnejše slovesnosti ob obeleževanju 1600-letnice bitke za prevlado v rimski državi med cesarjem Teodozijem in njegovim tekmečem samozvancem Evgenijem. Spopad je potekal nekje na območju sedanje Zgornje Vipavske doline (natančno prizorišče bo nemara za zmeraj ostalo skrivnost), vendar je za nas Slovence zgodovinskega pomena zato, ker je z zmago cesarja Teodozija, ki je bil izrazit katoličan, ta vera zmagala nad poganstvom. Naš narod je katoliško vero sprejel za svojo, spričo njenega nauka in po volji Boga pa je postala temeljni oblikovalec človeške, kulturne in narodne podobe Slovencev, ki so lahko prav zaradi svoje vere postali evropski narod.

Takšna sporočila in poudarke je vsebovala tudi pridiga, ki jo je v nedeljo med slovesno mašo v cerkvi v Logu pri Vipavi imel koprski škof msgr. Metod Pirih. Bitko in njena izročila je povezal z verskimi in političnimi razmerami v Sloveniji. »Če primerjamo sedanji čas s tistim pred

1600 leti, se komaj spoznamo, tudi ko ugotovljamo, da se je vernost skoraj popolnoma umaknila iz vsega našega življenja. Po naših družinah je preveč zamrla molitev in premalo se zavedamo, koliko smo molitvi dolžni iz preteklosti in koliko bi z molitvijo lahko dobili za prihodnost sebi in svojim rodovom.«

Škof Metod Pirih pa je bil še bolj aktualen, ko je opozoril, da poučna zgodovinska izkušnja rimskih prednikov ni v celoti izučila in prepričala slovenskih naslednikov, oblastnikov na naših tleh. »Težke in krvave vojne in povojne preizkušnje, zlo in krivice, ki jih povzročata vsaka vojna, v Sloveniji še posebej bratomorni spopad med drugo svetovno vojno, še vedno čakajo na human, dostojen in pravičen razplet. Miru namreč ni mogoče doseči brez zaščite dobrin, spoštovanja dostojanstva oseb in ljudstev, javnega priznanja krivde in obžalovanja ter vztrajnega uresničevanja bratstva. Vendar pa so takega dejanja, to je sprave, zmogni le ljudje velikega kova, močni, pošteni, modri in dobri.«

»Vzjatka«

Od našega dopisnika iz Moskve

Kateri so simboli Rusije? Miša (rjavi ruski medved), matreška, vodka. Tako pravijo. Tisto pa, kar najbolj označuje rusko mentaliteto, ruski način življenja in torej Rusijo samo, je »vzjatka«.

»Vzjatka« je prisotna v vsakdanjem življenju tako Rusov kakor tujcev, ki živijo v Rusiji. Vsi (izjeme so le redke) jo dajejo, skoraj vsi bi jo radi prejeli. V časih je na vseh ravneh, od kletnih komunalk (komunalke so stanovanja, kjer živi skupaj več družin, ki niso v sorodstvu med sabo: vsaka ima eno ali več sob; kuhinja, kopalnica in stranišče pa so skupne) pa vse do kremeljskih soban. Posebno jo ljubijo tisti, ki jo prejema, »vzjatočniki«, in tisti, ki jim odpira vrata, ki so drugače nepropustno zaprta. Drugi jo preklinjajo, a se vseeno zatekajo k njej, ko je treba. »Vzjatka« je med - ali nad - razredna. Ne pozna razlik na rasni ali verski osnovi. Združuje vse tiste, ki v določenem trenutku živijo pod rusko streho. Je imeniten katalizator procesa, ki mu pravimo rusifikacija.

Sledovi njenega začetka se izgublajo daleč nazaj v zgodovini. Za gotovo vemo, da je bila v modi v prvi polovici prejšnjega stoletja. O njeni živahnosti pričča npr. Gogol' v svojem Revizorju.

Rusi in Rusija seveda nimajo monopol nad »vzjatko«, saj je prisotna praktično povsod po svetu, vendar drugače in pod drugim imenom. Italijani ji pravijo »bustarel-la«, mi pa podkupnina. Zakaj naj bi torej bila »vzjatka« značilna za Rusijo? Ker je ta pojav samo tukaj tako razširjen in ima take značilnosti.

To je lahko občasna tablica čokolade prodajalki, ki vam bo shranila hleb belega kruha, tudi ko tega za ostale ne bo več; lahko je steklenica vodke miličniku, ki vas bo spustil, ne da bi zabeležil vašega imena v seznam grešnikov, ki vozijo kjub temu, da so ga krepko srkali; in spet je lahko milijon dolarjev vladnemu funkcionarju, ki vam bo omogočil, da boste dobili dovoljenje za izvoz nafte.

Kot je za jajce in kokoš vprašljivo, kaj je bilo prej, tako je tudi za »vzjatko« vprašljivo, če je prej ponujena ali prej zahtevana. Najbrž je zdaj eno, zdaj drugo, odvisno pač od primera. Najbolj tipična pa je situacija, v kateri se znajdete, ko kaj potrebujete od kakega uradnika. Čeprav imate vse pravice na svoji strani, boste našli toliko ovir, da vam bo kmalu jasno: ali »vzjatko« ali nič. Primer: potrebujete važen dokument pri neki ustanovi. Enkrat ni tajnice, ki ima papir z obrazci zaklenjen v miznici; drugič ni kolegice, ki hrani žig; tretjič ni direktorja, ki bi podpisal... Če pa se spomnite na »podarok« (darilo - evfemizem za »vzjatko«, ki je pred »vzjatočnikom«, ne smete nikoli imenovati s pravim imenom!), se bodo na mah našli vsi trije. Prvi »vzjatočniki« so bili verjetno razni državni uradniki v carskih časih. Besedi »vzjatka« in »vzjatočnik« sta bili skovani ravno zanje. V prejšnjih stoletjih vse do konca oktobrske revolucije Rusija, kot je znano, ni imela ustave, a niti jasnih zakonov ne. Imela je neka pravila. Vsak uradnik jih je razlagal po svoje. Avtoriteta te razlage je bi-

Koprski škof je v nedeljo blagoslovil tudi barvno okno v cerkvi sv. Primoža in Felicijana v Vrhpolju, ki spominja na zmago cesarja Teodozija, nov grb tega naselja in znanje na tako imenovani Teodozijevi skali. Na njej naj bi cesar Teodozij »goreče molil« in Boga prosil, naj mu pomaga v boju proti samozvancu Evgeniju. Sem so postavili 3,30 metrov visok in 2,28 metrov širok križ iz belega kamna. To spominsko obeležje je odkril slovenski zunanji minister Lojze Peterle.

O bitki so razpravljali tudi na mednarodnem simpoziju, ki se je začel v ponedeljek in se bo končal naslednjo soboto. Udeležuje se ga okrog 40 znanstvenikov iz Slovenije, Hrvaške, Italije, Avstrije, Nemčije in Francije. V torek zvečer so v dvorcu Zemono uprizorili krstno predstavo glasbenega dela Aeolus, ki ga je v čast Eola, mitičnega boga vetrov (slednji naj bi v obliki orjaške burje omogočil zmago cesarja Teodozija), napisal slovenski skladatelj Marjan Gabrijelečič. Po predstavi je častni predsednik slovesnosti ob obeleževanju 1600-letnice bitke v Zgornji Vipavski dolini, Milan Kučan, udeležencem predstave priredil sprejem. M.D.

la odvisna od njegovega čina: višji čin, večja avtoriteta. Jasno je, da so se pravila po potrebi »dajala razlagati«. Uradnik, ki je tako »tolmačil«, je bil primerno »nagrajen«. Vsi ti uradniki niso imeli nobenega interesa, da bi bila pravila jasno napisana. Čim bolj so bila nejasna in dvoumna, tem bolje je bilo. Tak način pisanja pravil in zakonov je preživel vse revolucije in vse sovjetske čase. V najboljši ruski tradiciji imamo danes zakone in pravila, ki jih lahko zelo pogostoma razlagamo, kakor nam prija.

Nekateri pravijo, da so za vse to krive sramotno nizke plače državnih in drugih uradnikov. To je vsaj deloma res. Vendar pa igra vsaj tako važno vlogo grešna in požrešna človeška narava.

S.Č.

Prejeli smo s prošnjo za objavo

SSk: slovensko-italijanski odnosi in manjšina

Zaostritev v odnosih med Italijo in Slovenijo vzbuja posebno zaskrbljenost v obmejnem prostoru in še zlasti pri slovenski manjšini v Italiji, saj se negativne posledice takšnega stanja najprej in najbolj občutijo tam, kjer se državi neposredno stikata. Slovenska skupnost izraža upanje, da bosta obe strani znali prebroditi sedanjo kritično fazo v medsebojnih odnosih in nadaljevali z začetimi pogovori ter v duhu vzajemnega spoštovanja iskali rešitve za odprta vprašanja.

Slovenska skupnost želi v tem kontekstu posebej opozoriti na hude posledice, ki jih imajo razni odkriti ali prikriti revanšistični in iredentistični izpadi in pojavi v krogih

Iz Beneške Slovenije

V četrtek, 25. avgusta, je potekal v sejni dvorani v Podbonescu študij-ski dan za učitelje osnovnih šol z nemškimi oz. ladinskimi oz. italijanskimi učnimi jeziki iz bocenske pokrajine. Organiziral ga je sindikat CISL iz Bocna. Priložnost je bila zanimiva za spoznavanje poadiške šolske realnosti; predstavil jo je prof. Prader in dejal, da jo označuje močna avtonomija: vsaka šola ima namreč svojega skrbnika. Na seminarju so sodelovali tudi ravnatelji in učitelji špetske dvojezične osnovne šole, ki jo je predstavila prof. Ž. Gruden. Prof. J. Pečenko je orisal tudi delovanje dvojezičnih šol v goriški in tržaski pokrajini.

Letošnje poletje je bilo na kulturnem področju zelo bogato za Rezijsko dolino: zvrstili so se dogodki in manifestacije, ki so razkrili okolje, kulturo in delo doline rož; tradicijo, folkloro in pesem ob spremljavi bunkule in citire. Tretjega septembra se je zaključilo zadnje izmed teh pomembnih srečanj, in sicer 14. Mla-

dinski raziskovalni tabor. Zaključna prireditev dvotedenskega dela mladih raziskovalcev je potekala v petek, obiskal jo je tudi državni sekretar za Slovence po svetu P. Vencelj. Pod vodstvom Milana Pahorja je 25 raziskovalcev delalo v petih skupinah: etnološki, naravoslovni, krajinski, ledinski in dokumentarni. Pozornost je bila namenjena planinam, ki so predstavljale zanimivost tega kraja, naravni dediščini doline in zapuščenih vasi Korito ter njeni zanimivi arhitekturi. Zamilsel tabora je bila letos drugačna, med skupinami namreč razmejitve niso bile strogo določene; z zbranimi podatki ter etnološkim in fotografskim materialom je bil predstavljen poseben načrt za krajevni muzej, ki ga rezijanski kulturni delavci že več časa načrtujejo; prikazal bi najznačilnejše plati rezijanske kulture, medtem ko se pobuda vključuje v širši program ovrednotenja slovenske zamejske muzejske stvarnosti.

Erika Jazbar

KNJIŽNE NOVOSTI

Dokumenti slovenstva

Cankarjeva založba je letos pripravila zares imenitno knjigo, ki bo gotovo na Slovenskem postala bestseller, če pa že to ne, vsaj najbolj prestižna knjiga leta 1994 v slovenskem jeziku. Gre za knjigo, ki so jo pripravljali celih pet let in ji končno dali naslov Dokumenti slovenstva. Knjigo je pisalo 48 piscev pod uredniškim odborom, ki so ga sestavljali Igor Grdina, Matjaž Kmecl, Vasilij Melik, s strani založbe Kazimir Rejša, Peter Vodopivec in ravnatelj Arhiva Slovenije Jože Žontar, ki je bil tudi strokovni urednik izdaje knjige. V njej je zbranih 73 poljudno zapisanih prispevkov o zgodovini Slovencev od začetka naselitve pa vse do leta 1945; zbrani so dokumenti, ki govorijo o štirinajstih stoletjih življenja Slovencev v osrčju Evrope. Peter Vodopivec je napisal uvod, v katerem je na kratko razložil, da se za dokument lahko imajo tudi razglednica, listina, trgovska pogodba, arhivski dokumenti, urbarji, ženitne pogodbe in vsi tisti zapisi, ki govorijo o življenju Slovencev v zgodovini. Prva štiri poglavja knjige so širši uvod v knjigo. Napisali so jih Jože Žontar, ki govori o arhivih, slikar iz Vipave Lucijan Bratuš piše o pisavah

zgodovinskih virov, Ema Umek o arhivih v Sloveniji in France Dolinar o pričevanjih o Slovincih v tujih arhivih. Kot smo že rekli, je knjigo napisalo v petih letih 48 strokovnjakov, katerih imena nima smisla naštevati, lahko pa povemo, da so v knjigi Dokumenti slovenstva zbrani vsi slovenski znanstveniki, ki vedo kaj o slovenstvu. Zelo lepo je tudi to, da v knjigi niso pozabili na slovenske izseljence po svetu in tudi ne na slovenske svetovne popotnike. Dokumenti slovenstva je knjiga, ki bi jo morala imeti v hiši vsaka slovenska družina, saj govori o nas in o naših prednikih.

Jurij Paljk

Nekateri pisatelji pravijo, ko govorijo o svojih delih: »Moja knjiga, moj komentar, moja zgodovina itd.«

So kot tisti meščani, ki imajo svojo hišo in jim je neprestano na uših »pri meni«. Naj bi rajši rekli: »Naša knjiga, naš komentar, naša zgodovina« itd., saj je običajno v njih več tujega kakor njihovega blaga.

Blaise Pascal

Želite, da bi ljudje dobro govorili o vas? Potem nikar sami ne govorite!

Blaise Pascal

venska skupnost poudarja, da ni več mogoče odlašati z odobritvijo zaščitnega zakona, ki naj bo v skladu z določili italijanske ustave pa tudi s številnimi mednarodnimi obvezami Italije (sporazumi z bivšo Jugoslavijo, resolucije Evropskega parlamenta, dokumenti o pravicah manjšin Konferenca o varnosti in sodelovanju v Evropi, Sveta Evrope, Organizacije združenih narodov itd.), kakor tudi ni mogoče več odlašati z rešitvijo drugih problemov, od rednega financiranja manjšinskih ustanov in organizacij ter spoštovanja bilateralnih obvez na šolskem področju, na katerem je v teh dneh spet prišlo do nerazumljivih zapletov v zvezi s seminarjem za slovenske šolnike na Tržaškem, pa vse tja do televizijskih oddaj v slovenščini, ki jih zagotavlja zakon izpred 19 let.

Učitelj Ivo Bolčina v pokoju

Ko se bodo čez nek dni odprla šolska vrata, v prostore obnovljene štandreške osnovne šole Fran Erjavca ne bo več stopil, kot je to delal celih 25 let, učitelj Ivo Bolčina. V štandreško šolo je prišel v šolskem letu 1969/70. V času njegovega učiteljevanja so se za štandreško šolo dogodile pomembne stvari, od poimenovanja po pisatelju Franu Erjavcu leta 1980 do popolne obnove poslopja v lanskem letu.

Vsi, ki smo obiskovali to šolo, otroci, učitelji, starši in drugi, se ga spominjamo kot vestnega učitelja, ki sta mu bila vzgoja in pouk otrok zelo pri srcu. Veliko časa in napora je posvetil tudi občolski dejavnosti. Na številnih šolskih prireditvah je skrbel predvsem za pevsko pripravo otrok. Vedno se je ravnal po načelu neločljivosti šole od okolja, v katerem šola deluje.

Ivo Bolčina je doštudiral učiteljske študije v Gorici; nekaj časa je poučeval na slovenski nižji strokovni šoli v mestu. Z osnovnošolsko mladino se je začel ukvarjati v šolskem letu 1966/67 v Devinu in kasneje na Opčinah.

Poleg opravljanja učiteljskega poklica je bil zelo aktiven in zavzet za kulturno delovanje pri raznih goriških društvih in pri Zvezi slovenske katoliške prosvete iz Gorice. Zani-

Ivo Bolčina na otvoritvi obnovljene štandreške šole marca 1994

mata ga predvsem pevsko in glasbeno področje. Več let je vodil mešani zbor Lojze Bratuž, otroški zbor Kekc in v letih 1971/76 štandreški mešani zbor. V Štandrežu, na Placuti in drugod je skrbel tudi za cerkveno petje. Več let je v uredniškem odboru in sodeluje pri mladinski reviji Pastirček. Ukvarja se tudi s komponiranjem; njegove skladbe so objavljene po raznih revijah. Eden od njegovih treh sinov, Karel, je župnik v Štandrežu.

Ivo Bolčini želimo, da bi v zdravju in sreči preživel zasluženi počitek in da bi še naprej bil aktiven v našem slovenskem prostoru. Voščilom se pridružuje tudi naš list.

Teden »Glasba v naravi« centra Emil Komel v Žabnicah

Udeleženci »Glasbe v naravi« so pred odhodom igrali za starše in goste

Letos smo se že tretjič odpravili na poletni teden »Glasba v naravi«.

V nedeljo, 21. avgusta, smo se popoldne zbrali v koči sv. Jožefa v Žabnicah. S seboj smo prinesli svoje instrumente, vadnice in veliko navdušenja.

Kmalu sta na kuhinjskih vratih visela urnik in pravilnik. Budilka prof. Žgavec je klicala ob 9. uri. Vsakodnevni pouk se je začel s pevskimi vajami, sledile so instrumentalne vaje.

Prva ura popoldanskega pouka se je izkazala posebno zabavna: poimenovana je bila JAZ TEBI, TI MENI. Vsak od nas je učil prijatelja svoj instrument: seveda je bilo več ropota kot glasbe.

Cel teden sta bila z nami prof. Kerševan in prof. Žgavec, štiri dni pa tudi prof. Križnič. Prišli so nas obiskat tudi profesorji Michela De Castro, Guido Michelon, Igor Kuret, Paolo Paroni, Hilarij Lavrenčič, Fabio Devetak in Vasja Legiša; slednja sta tudi nastopila s krajšim koncertom in poukom.

Učenci smo tudi pripravili nekaj glasbenih točk, tako da smo v soboto zvečer nastopili skupaj z gojenci

YEM-a in ESTA na Nevejskem sedlu. Predstavili smo zbor in orkester, godalni kvartet in orkester sam. Tako je prehitro spet prišla nedelja; odpeli smo pri maši v Žabnicah in pred odhodom domov nastopili za starše v gozdju za kočjo.

Vsi mali muzikantje smo bili izredno veseli teh nenavadnih počitnic in upamo, da se bomo prihodnje leto zopet srečali v Žabnicah.

Mali muzikant

OBVESTILA

ŠOLSKO LETO 1994/95 se na srednji šoli I. Trinko prične 15. septembra. Djaki naj se zberejo na šolskem dvorišču v Gorici ob 8.30, v Doberdobo ob 8.15. Šolska maša bo za goriške dijake v kapucinski cerkvi ob 9.30, v Doberdobo v župnijski cerkvi ob 8.30. Po končani maši imajo dijaki pouk v Gorici do 12.30, v Doberdobo do 12. ure.

DIDAKTIČNO RAVNATELJSTVO osnovnih šol iz Gorice - ul. Brolo sporoča datume začetka pouka v osnovnih šolah in vrtcih: osnovne šole 16. septembra ob 8.10, vrtci 15. septembra ob 8.00 uri.

ACM GORICA vabi k maši za krščansko edinost v ponedeljek, 12. t.m., ob 16.30, v Zavodu sv. Družine v Gorici.

Tabor NoRP-RP 94

Letošnji poletni tabor smo NoRP in RP iz Gorice preživel v Bohinjskem kotu. Iz Gorice smo odpotovali 8. avgusta. Za sabo smo pustili vročino, osebne težave in probleme. Ko smo prišli v Bohinjsko Bistrico, smo že bili sproščeni, polni dobre volje in željni novih doživetij.

Tabor smo začeli s sv. mašo, ki jo je daroval p. Ivan; podaril nam je tudi poseben blagoslov za srečno in vedro nadaljevanje. V popoldanskih urah smo se s kanuji spustili po reki Savici, kjer smo preizkušali svoje zmogljivosti in znanje. Pri tem sta nam pomagala tudi vodiča.

Zaradi nevihte nismo mogli nadaljevati predvidene poti. Do planine Krstenice, kjer smo imeli glavno bazo, smo prišli komaj naslednji dan. Vremenske napovedi še niso bile dobre, zato smo sklenili, da bomo vzpon na Triglav in vrnitev opravili v enem dnevu. Pot je namreč eden od temeljev klana in pomeni službo in skupnostjo trenutke, ki se mu rover in popotnica ne moreta odreči. Na Triglav smo se odpravili kar ponoči. Odpotovali smo ob dveh in smo skupno hodili celih sedemnajst ur. Ko smo dospeli do vrha, smo bili izčrpani. Razgled na gore, ki so se zaspano dvigale nad oblaki, in veter, ki je neprestano pihal, sta res poplajala vse trenutke, ko je človek pred tem, da omaga, a ima še vedno toliko vztrajnosti, da nadaljuje. To je namreč bistvo poti, ki vodi tako skozi poletni tabor kot skozi življenje: premagovanje samega sebe.

V četrtek smo se lotili službe na planini Krstenici. Služba je namreč tudi sestavni del vsakega taborjenja RP. Letos smo vlačili veje, sekali drva, razbijali kamenje, urejevali cesto. S svojim delom smo pomagali planšarjem, saj imajo ti veliko dru-

Subida - Krmin

Lepše bi bilo zaznamovati rojstvo kakor smrt, zlasti na tako občutljivem zapadnem obronku slovenskega življa, kakor je plešivsko-krminsko območje. A tudi smrt mu pripada. Spomniti se želimo in zabeležiti odhod Albine Sirk, ki nas je v drugi polovici avgusta v 70. letu starosti zapustila ter našo skupnost občuteno prizadela. Doma je bila iz Slavč v zahodnih Brdih. Z možem Cirilom, doma iz Višnjevika, sta se kot mladoporočenca leta 1946 naselila na Krminski gori, kjer jima je ženinov oči podaril in izročil v obdelavo lepo kmetijo. Tu sta se jima rodila sin in hčerka. Žal je Ciril pri 60 letih starosti pred 13 leti umrl.

Niti oddaleč ni pok. Albina kazala svojih 70 let, dokler se ni okrog zadnjega božiča pojavila zahrbtna bolezen. Bila je mladostno živahna članica slovenske krminske skupnosti, zvesta in navdušena pevka pri zboru, ki sooblikuje nedeljsko mašo v slovenskem jeziku na Subidi.

Množica sorodnikov, prijateljev, znancev, ki je napolnila prostrano krminsko župnijsko cerkev ter jo nato spremljala pokojnico na zadnji poti na krminsko božjo njivo, je bila zgovorni pokazatelj pokojničine priljubljenosti. Pogrebno bogoslužje je vodil in oblikoval, in sicer, glede na sestavo udeležencev, v slovenskem in italijanskem jeziku, g. Oskar Simčič. Sv. mašo je sodaroval tudi g. Milan Sirk, župnik iz Volč, njen sorodnik. S petjem so sodelovali pod vodstvom Zdravka Klanjščka pevci iz Rupe in Plešivega.

Po dolgi hoji končno na vrhu Triglava

gih opravkov in večkrat jim primanjkuje časa za tovrstno delo. Za plačilo smo dobili odlično alpsko mleko, sir, palačinke in druge dobrote. V nedeljo smo se vrnil v dolino in v Stari Fužini imeli mašo. Pri obredu smo se poslovili od dveh roverjev, ki sta prejela odhod; to sta France Kokalj in Martin Marušič. Oba sta veliko storila za klan in se jima zato v imenu celotne skupnosti iskreno zahvaljujem. Poslovali smo se s pesmijo slovesa, medtem ko sta oba nadaljevala pot proti domu. V torek smo šli na hike. Zjutraj smo se razdelili v skupine in nato po dva ali tri odšli na pot. Končni cilj je bila Ajdovš-

na. Hike je bil letos nekaj posebnega, saj smo nekateri prvič preizkusili puščavo. Gre za sistem potovanja, ko si celotno prepuščeno dobroti ljudi, od njih si odviseš za hrano, vodo in prenočišče. Najtežje pri tem je to, da mora človek drugega prositi pomoči. Prosi je morda večkrat težje kot dati, pri tem je največkrat prizadet naš ponos. Taka izkušnja pa veliko pomaga v vsakdanjem življenju. Kljub temu smo prišli vsi točno v Ajdovščino, od tam pa smo se z avtobusom odpeljali do Gorice, kjer smo zadovoljni z doživetji sklenili poletni tabor.

Milko Di Battista

Štandreška farna skupnost poromala na Sv. Višarje

Na sliki skupina štandreških romarjev na Sv. Višarjah

Letošnje poletje je bilo s suhim vremenom zelo primerno za razna romanja, predvsem še v kraje, kjer stojijo svetišča v višjih legah. Svete Višarje so bile vedno zelo priljubljena božja pot in tudi letos jo je obiskalo veliko goriških romarjev iz raznih župnij. Zadnje nedeljo v avgustu so k Mariji na Sv. Višarje poromali tudi štandrežci. Poleg avtobusa so številni prišli z osebni-

mi avtomobili, tako da jih je bilo skupno skoraj sto. Najprej so opravili sv. mašo, ki jo je daroval župnik Bolčina, na koro pa so s petjem sodelovali štandreški pevci, ki so se jim pridružili še drugi.

Dan je bil kot naročen in je nudil krasen razgled na bližnje in oddaljene hribe. Nekateri so se napolnili do višarske planine, spet drugi pa so si ogledali bližnjo okolico. Popoldne so se odpeljali k Belopeškemu jezeru in uživali lepote tega zaščitenega naravnega bogastva. Ob vrnitvi so si vsi zaželeli, da bi se, če že prej ne, vsaj čez leto dni spet vrnil na Sv. Višarje.

Zadružna kraška banka

Zadnje čase doživljamo številne spremembe na najrazličnejših področjih. Širši javnosti mogoče ni znano, da so pred kratkim začele veljati nove zakonske določbe tudi v bančnem svetu in se prilagodile evropskim merilom. Zaradi novih razmer in čedalje bolj izostrene konkurence drugih bank so se tudi slovenski denarni zavodi znašli pred odločitvijo, kako najbolje zastaviti svoje poslovanje v prihodnje.

Upravna odbora openske in nabrežinske zadružne banke (bivših hranilnic in posojilnic) sta prišla do sklepa, da je za oba denarna zavoda najbolj primerno, če se združita, podobno kot so to že storile številne zadružne banke v naši deželi in po vsej Italiji.

Potem ko sta dosedanji posojilnici prejeli vsa potrebna dovoljenja pristojnih oblasti, sta sklicali občna zbor, na katerih so se tudi člani omenjenih bank pred notarjem izrekli za združitev. Tako je nastala nova Zadružna kraška banka, ki bo

poslovala na celotnem ozemlju tržaške pokrajine.

Nova banka ima glavni sedež na Opčinah, poslovne enote oziroma podružnice pa v Nabrežini, Sesljanu in Trstu. Kmalu se jim bo pridružila še podružnica v Bazovici.

Obe bivši posojilnici, ki sta sedaj združeni v Kraški zadružni banki, sta konec lanskega leta razpolagali z nad 251 milijardami vlog, od katerih sta podelili za skoraj 130 milijard posojil. Njunjo premoženje je takrat znašalo nad 36,5 milijarde lir. Zaposlenih pa je bilo 82 oseb. Že te številke zgovorno pričajo o pomembnosti nove banke v naši krajevni stvarnosti. Z združitvijo bo mogoče nuditi članom (teh je sedaj skoraj 1000) in klientom - tako je poudaril na občnem zboru predsednik openske banke Pavel Milič - še boljše storitve. Poslovanje pa se bo razširilo tudi v tujino, kakor hitro bodo pristojni organi pri zavodu Banca d'Italia dali potrebno dovoljenje. (mab)

Mačkolje

Verni Mačkoljani smo tudi letos dostojno počastili svojega župnijskega zavetnika sv. Jerneja. Lepo število ljudi se je zbralo k slovesni sv. maši v nedeljo, 28. avgusta, ob 11. uri.

Še veliko več ljudi od blizu in od daleč pa je prišlo v našo cerkev popoldne ob 17. uri. In nikomur ni bilo žal, da je prišel. V goste smo povabili družino Sečnik iz Ljubljane. Spada med t.i. »pojoče družine«, saj v njej vsi radi pejejo. Med mašo so peli in igrali. Namesto običajne pridige so se vsi po vrsti predstavili in domači župnik jim je postavil zanimiva vprašanja.

Pred petimi leti je mama Anica napisala (po poklicu je medicinska sestra) drobno, a nadvse bogato knjižico s pomenljivim naslovom: RADA IMAM OTROKE (Knjižice, št. 102, Ljubljana 1989).

Iz odgovorov zakoncev in njihovih otrok so izžarevale veselje, ljubezen do življenja, globoka vera v Boga in življenje iz njega. Aktivno so namreč povezani s Cerkvijo in sodelujejo v domači župniji Stožice.

GLAVNA VSEBINA ODGOVOROV V INTERVJUJU

Sprejemanje otrok je zanje najlepši trenutek v življenju zakoncev. Danes mnogi zakonci navajajo nešteto izgovorov, samo da jim ni treba imeti več otrok. Strah nas je pred eksplozijo prebivalstva in že mladim vcepljmo strah, da nas bo na zemlji kmalu preveč. V resnici proizvodnja hrane narašča hitreje kot število prebivalstva. Le deliti bi jo morali s tistimi, ki so lačni. Že ob sodobnih metodah pridobivanja hrane bi zemlja mogla nahraniti 33 milijard ljudi. Misel, da novi ljudje pomenijo le breme, nova lačna usta, ki jih je treba hraniti, se umika misli, da novi ljudje pomenijo tudi blagoslov, dobiček, več rok za delo in več glav za razmišljanje. Res so v krizi mnoge moderne družine; veliko otrok trpi zaradi ločitev staršev, slabe vzgoje... stalno nekam hitimo, da nimamo časa niti za pogovor v družini. Marsikatera družina bi lahko imela še tretjega, četrtega otroka, pa jim manjka spobuda iz okolja in otrokom bolj naklonjena miselnost. Polovica spočetih otrok zaradi egoizma

Rojan

Preteklo nedeljo, 4. septembra, popoldne, se je zbralo nepričakovano veliko ljudi, verjetno skoraj 300, da bi skupno proslavili zgraditev Marijine kapelice v spomin na Marijansko leto 1954 pri Lajnarjih nad Rojanom.

Sveto mašo je daroval škofov vikar msgr. Franc Vončina. S toplo besedo se je spomnil preteklosti, a tudi pokazal na našo odgovornost za prihodnost. Brez življenja ni bodočnosti, zato skrb gre otrokom, ki nam jo omogočajo.

Rojanski cerkveni zbor je s petjem spremljal sveto mašo. Po sveti maši pa je za začetek družabnosti zapel še nekaj narodnih pesmi.

Zdravnik dr. Renato Štokelj je v imenu organizatorjev proslave poudaril pomen Marijine kapelice na križišču poti proti Opčinam, Piščancem in Rojanu. Zahvalil se je vsem, ki so pri pripravah sodelovali. Marijina kapelica je obnovljena, Marijin kip v svežih, svetlih barvah. Kapelica je bila vsa v cvetju.

Domačini so poskrbeli za pogostitev vseh prisotnih. Srečanje se je nadaljevalo pozno v noč.

Hvala vsem, ki so pripravili ta lepi praznik **SZ**

Končal se je poletni seminar ZCPZ

Zaradi preobilice gradiva poročilo o poletnem seminarju Zveze cerkvenih pevskih zborov ni izšlo v prejšnji številki, zato ga objavljamo danes. Pevci, organisti in drugi udeleženci so se že zdavnaj vrnili na svoje domove, vendar je prav, da se o tradicionalnem seminarju ZCPZ spregovorijo.

Potekal je od 13. do 19. avgusta v Bohinju, udeležilo pa se ga je okoli sto ljudi, od katerih je bilo petdeset pevcev in enajst organistov. Pevci so pod vodstvom prof. Humberta Mamola vsak dan v poznih dopoldanskih urah vadili, tako da so pripravili program, ki so ga izvajali med večerno sv. mašo v župnijski cerkvi v Bohinjski Bistrici. Organisti pa so se pod vodstvom priznanega mojstra prof. Huberta Berganta udeležili celotedenskega orgelskega tečaja, ki je prav tako potekal v bohinjsko-bistriški cerkvi, kjer je bil 18. avgusta tudi koncert Bachovih orgelskih skladb.

Kot običajno je seminar poleg glabene plati nudil tudi veliko možnosti za izlete v naravo, spoznavanje čudovite bohinjske okolice in družabnost, ki je na seminarjih ZCPZ gotovo ne manjka. Organizatorji so priredili tako dva izleta (v Koprivnik ter v dolino Tamar in Kranjsko goro), udeleženci pa so se tudi sicer lahko seznanili z Bohinjem in njegovimi značilnostmi ter znamenitostmi.

Pri podajanju ocene o letošnjem seminarju pa ne moremo mimo ugotovitve nekaterih nevednosti, ki bi morale biti v bodoče odpravljene: od neustreznih prostorov za vadbo do same zasnove seminarja, saj je priprava programa za mašo premalo za pevca, ki si želi tehnične izpopolnitve in novih spoznanj na področju zborovske glasbe. Zato organizatorji že premišljajo o tem, da bi za mlajše pevce in za tiste, ki si želijo pevске izpopolnitve, seminar zasnovali v strokovno zahtevnejšem in bolj poglobljenem smislu. Nadaljevati pa velja z orgelskimi tečaji, saj je lepo število kakovostnih organistov jamstvo za ohranitev in kvalitetno rast naših cerkvenih zborov. **I.Ž.**

Potovalni tabor novincev R P

»Kraški« noviciat, ki ga sestavlja 17-letni skavti in skavtinje 1. in 2. stega, ter »mestni« noviciat, ki ga sestavlja 17-letni skavti in skavtinje 3., 1. in 5. stega, sta šla skupaj na potovalni tabor novincev veje R P. Tabor so organizirali voditelji Vztrajni bober-Mitja Ozbič, očarljiva Levinja - Martina Grahonja in duhovni vodja Zvone Štrubelj. Prve tri dni se je tabora udeležila tudi Marjetka, skavtinja iz vrst matične skavtske organizacije ZSKSS-Lj. Z nami je prišla, da bi si nabrala novih izkušenj. Matična organizacija namreč deluje le pet let, ker so bile v SFRJ take in podobne organizacije prepovedane. Ko nas je Marjetka zapustila, se nam je pridružil Zvone, tako da nas je bilo vedno šestnajst. Tabor je bil dokaj nenavaden, saj se je od »tradicionalnih« razlikoval po kraju in po opremljenosti. Navadno so šli potovalni tabori vedno v gore, mi pa smo šli do Kočevja in od tu peš po gozdu do reke Kolpe. Zgradili smo si splave iz zračnic kamionov, ki smo si jih prinesli iz Trsta, ter pluli po reki. Druga posebnost pa je bila v opremljenosti, saj nismo imeli niti enega šotora. Zanašali smo se na dobroto ljudi: za vsak slučaj pa smo le imeli šotorko. Pot je bila naporna: v desetih dneh smo tri dneve hodili po gozdu in štiri pluli. Vsekakor je bila to za vsakogar enkratna osebna izkušnja, pustolovščina, ki se je v skavtskem duhu prepletala z duhovnim programom. Slednji je vseboval tri glavne točke, o katerih smo razmišljali, in sicer jam, družba in moja prihodnost. To nam je pomagalo, da smo se začeli spraševati, kaj pravzaprav hočemo od življenja. Poleg tega pa seveda ni primanjkovalo zabave in dobrega počutja.

Superlativni volk

Prišel je čas slovesa...

Tabori SZSO so se zaključili: 8. julija se je s Kolpe vrnil noviciat, 17. julija Genghis klan, 29. julija je Secunda legio podrla svoj castrum pri Idriji, 31. julija so kavbojci odjahali iz Begunj pri Cerknici in prav takrat se je odpravilo proti domu še pleme slavnega Asterixa. Drugi tržaški klan-Razklan je srečno došel 2. avgusta, medtem ko so se volčiči in veverice vrnili v nedeljo, 7. avgusta.

Če potegnemo črto, se lahko vsi strinjamo, da je bil konec letošnjega delovanja SZSO zelo uspešen. Organizacija sedmih taborov ni sama po sebi umevna, saj za njo tiči ogromno pripravljalnega dela, ki sega že v prvo polovico maja.

Tabori so si bili zelo različni: v lokaciji, v programu in ne nazadnje v izbiri ciljev, ki si jih je vsak tabor izbral in skušal doseči. Občutki pa, ki jih je vsakdo prinesel domov, so si zelo podobni. Življenje v naravi, rast v veri, utrjevanje starih in vzpostavitev novih prijateljstev, bivanje v širši skupnosti so skupna, nepozabna doživetja.

In še o tretjem taboru srednje veje SZSO. Divje cerkniške prerije so trdo zaznamovale kavbojce 1. in 3. čete. Toda niso končili. Še živ spomin na slavne podvige daljnjih prednikov je pripomogel, da se je v renču vse dobro izteklo.

Na dnu doline Žirovnice pri Idriji je 34-glava četa 15 dni živela v duhu starih Rimljanov. Njen klic »vivat, crescat, floreat« je glasno donel pri

vsakem zboru. Program tabora je potekal po že ustaljenem redu, zato naj omenim športni dan ali ludi romani, dan pomoči bližnjemu, ko bi se morali odpraviti k bližnjim kmetom na pomoč, a je zaradi slabega vremena odpadel; pa še veliko igr, ko sta se pomerila zahodno in vzhodno rimsko cesarstvo in morda enega najbolj uspelih dnevo: tečaj rimske kuhinje, ki se je zaključil z večerno pojedino.

Ne moremo pa mimo taborov naših starejših članov veje roverjev in popotnic. Oba klana, »mestni« in »kraški«, sta imela potovalni tabor, kot je že vrsto let ne samo običaj, ampak tudi posebnost in bistvena komponenta življenja klana. Genghis klan se je odpravil od 13. do 17. julija na Triglav in znamenito okoličico, katere najznamenitejša slika je morda Dolina triglavskih jezer. Duhovni program se je prepletal s hojo in tako še enkrat potrdil slavni rek »zdrav duh v zdravem telesu«.

Potovalni tabor »mestnega« Razklana (25.7. - 2.8.'94) je sledil slovenski tranzverzali po pohorskem višavju od Slovenj Gradca do Maribora. Stalni del, katerega baza je bila v Vržeju pri Babičevem mlinu (zadnji na bregovih Mure), pa je bil v Prekmurju. Veselo družino 15 klanovcev sta vodila Stojan Pahor in Daria Smotlak. Ves program tabora je bil usmerjen v izvršitev treh ciljev, ki so si jih zadali na začetku: utrjevanje skupnosti (eno izmed sredstev v uresničevanju tega cilja je bilo kuhanje po dvojicah, ki so se vsakič zamenjale), verska poglobitev in sestava ter podpis listine klana. Klanovodja je obudil ta trenutke kot najlepšega na letošnjem taboru, saj so vsi, skoraj nepričakovano, z veliko vnemo in zagonom sodelovali pri uresničitvi »pravilnika« Razklana.

O vsem tem pa le spomini še živijo.

Prizadevni volk

Tržaški pokrajinski svet SSK o aktualnih vprašanjih

Po poletnem premoru se je minulega 1. septembra sestal pokrajinski svet Slovenske skupnosti v Trstu. V skladu z naročilom zadnjega pokrajinskega kongresa je svet soglasno kooptiral med svoje polnopravne člane tri pomembne osebnosti naše manjšinske skupnosti. To so Aljoša Vesel, Vera Tuta Ban in Livij Valenčič.

Velik del seje sveta je bil posvečen predlogu variante regulacijskega načrta tržaške občine. V prihodnjih dneh bo pravno-urbanistična komisija SSK izdelala načelna izhodišča do posameznih aspektov načrta in oblikovala tudi konkretne popravke.

Pokrajinski svet je tudi načel razpravo o prihodnjih pokrajinskih volitvah, ki naj bi bile že letos novembra, ter o občinskih volitvah prihodnje leto v Dolini, na Repentabru in v Zgoniku. Pri izboru volilnih povezav se bo stranka odločala po tem, kako zagotoviti izvolitev čim večjega števila predstavnikov manjšine. Pri pokrajinskih volitvah pa bo zasledovala podobno povezavo kot za lanske občinske volitve v Trstu.

Ob koncu je pokrajinski svet SSK izrazil stališče, da bi se morala celotna manjšinska skupnost zavzeti za obnovitev razpadajočih športnih naprav na stadionu 1. maja pri Sv. Ivanu v Trstu, namenjenem športnim dejavnostim slovenske mladine v za-
mejsstvu.

50-letnica mašništva gospoda Valentiča v Sočergi

G. Valentič s Sočeržani pred 40 leti

Gospod Mirko Valentič je imel novo mašo v svojem rojstnem kraju v Dekanih. Kmalu zatem je prevzel farno v Sočergi in v Movražu. V teh krajih je nasledil gospoda Marjana Živica, ki je moral med vojno skrivaj oditi v Trst. V težkih vojnih časih - posebej za duhovnike - je gospod Valentič prišel v Sočergo, kamor ga je spremljala tudi sestra Olga. Obe fari (Sočerga in Movraž) sta povezani s kraško planoto, po kateri teče strma in naporna pot. Gospod Valentič jo je opravljal tudi dvakrat dnevno npr. ob nedeljskih popoldanskih litanijskih. Velikokrat so ga spremljali domačini, saj je ta pot nevarna ob burji in nevihtah. Kljub vsemu je z veseljem celo vodil številni pevski zbor. V njem je povezal in združil mladino, ki ji je posvečal ve-

liko časa. V obeh farah je poučeval verouk. V veliko oporo mu je vedno bila sestra Olga, ki ga je povsod pozorno spremljala in skrbela za njegovo krhko zdravje. Za farane Sočerge sta bila neločljiva celota; skupaj sta namreč delovala celih 19 let. Starejši farani imajo na ta leta zelo lepe spomine; če pa so tudi mlajši postali navdušeni pevci, gre nedvomno zasluga gospodu Valentiču.

Bolezen je gospodu Valentiču vedno bolj onemogočala opravljati dolgo pot med dvema farama, zato je sprejel farno v Koštaboni. Po njegovem odhodu je Sočerga ostala brez župnika. Poslej je župnik za obe fari bival v Movražu.

V NEDELJO, 18. t.m., bo ob 16. uri v Sočergi slavje ob 50-letnici mašniškega posvečenja.

Zgoničani na Kureščku

Na sliki z novomašnikom Podržajem

Novo vodstvo devinsko-nabrežinske SSK

Po sektorskem kongresu, ki je bil 6. junija v Vižovljah, se je novoizvoljeni širši odbor sekcije sestavljal 18.7. v Šempolaju ter izvolil za novega tajnika mladega trgovca in javnega delavca Pavla Vidonija. Poleg tega je širši odbor izvolil tajništvo, ki ga sestavljajo Marko Legiša, Franko Pahor, Marjan Breclj, Mitja Terčon, Jožko Antonič, Ivo Zidarič, Mario Kralj.

Tajništvo sestavljajo tudi izvoljeni predstavniki v javnih telesih.

Tajništvo se je po letnem premo-ru prvič sestalo v ponedeljek, 29.8., in izvolilo dva podtajnika, ki sta dr. Mitja Terčon in Marko Legiša. Tajništvo je tudi razpravljalo o perečih problemih v devinsko-nabrežinski občini, še posebno o novem regulacijskem načrtu in sesljskem zalivu. Prav glede regulacijskega načrta bo tajnik zaprosil župana devinsko-nabrežinske občine za sestanek.

Kotalkarska revija na Opčinah

ŠD Polet organizira ta konec tedna svoj športni praznik, v okviru katerega bodo nastopali v soboto in nedeljo popoldne v Prosvetnem do-

mu mladi košarkarji, na kotalkališču v repentaborski ulici hokejisti, ki so priredili mednarodni turnir, na katerem bodo poleg domačih ekip sodelovali tudi igralci iz Slovenije in Bavarske. V Prosvetnem domu bo na sporedu v soboto, 10. t.m., ob 20. uri, in v nedeljo, 11. t.m., ob 17.30 kotalkarska revija.

SZSO - SGS

vabi vse skavtince, skavte (aktivne in neaktivne), starše in prijatelje na praznovanje

ob 30-letnici ustanovitve SGS,

ki bo v nedeljo, 18. septembra, na sedežu SGS ob drevoredu XX. septembra 85 v Gorici.

PROGRAM:

10.30 zbor pri skavtskem sedežu;
11.00 sveta maša;
12.30 kosilo (za vse prisotne);
14.30 okrogla miza na temo: Kakšna vzgoja v skavtski organizaciji danes? (sodelujejo: Mitja Ozbič, Nadja Maganja Jevnikar, Ivo Jevnikar, p. Robin Schweiger, Miran Devetak); istočasno: velika igra za otroke in mladino od 8. do 16. leta;
17.00 taborni ogenj;
19.30 snemanje zastave in pesem slovesa.
Sledi prosta zabava ob prigrizku in glasbi.

V nedeljo, 11. septembra, bo na Opčinah 46. Marijanski shod na temo

Marija v slovenski družini

Zbiranje ob 15.30, procesija, sv. maša.

Bazovica

V župnijski cerkvi v Bazovici je bila v torek, 6. t.m., sv. maša zadušnica ob 64. obletnici ustrelitve bazoviških žrtev. Mašo je daroval bazovski župnik msgr. Marjan Živic, ki se je v pridigi dotaknil lika škofa Antona Martina Slomška in njegove narodne zavesti ter skrbi za slovenski jezik.

Skrb za negovanje materinega jezika je izrazila tudi slavnostna govornica prof. Nada Pertot, ki je izrazila obžalovanje nad odnosom do slovenščine, do katerega prihaja prav v osrednji Sloveniji. Pomanjkljiv je tudi naš odnos do preteklosti; brez jasne zavesti svoje preteklosti pa ne bomo zmožni graditi prihodnosti.

Maše se je udeležilo veliko število ljudi, ki so tako izrazili svojo zavestost za trajne krščanske in narodne vrednote. Med obredom je pel domači cerkveni pevski zbor, na koncu pa je s tremi pesmimi nastopil prenovljeni Tržaški oktet.

obvestila

V SOBOTO, 17. SEPTEMBRA, BO V STIČNI veliko vseslovensko srečanje za verno mladino. Oblikovali ga bodo don Pierino in člani ansambla Čuk. Na srečanje so vabljeni tudi posamezniki in skupine iz zamejstva.

Šolske sestre praznujejo

Kongregacija šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja in tržaška provinca sv. Petra in Pavla vabita ob 125. obletnici Kongregacije na zahvalno mašo, ki bo v župni cerkvi Svetega Ivana v Trstu 18. septembra 1994 ob 10. uri.

Daroval je bo škofov vikar msgr. Franc Vončina ob somaševanju drugih duhovnikov.

Po sveti maši ste vabljeni na dom šolskih sester, kjer bomo nadaljevali sestrično-bratsko srečanje.

CERKVENI PEVSKI ZBOR SV. ANTONA prireja v nedeljo, 18. septembra, svoj običajni izlet. Cilj letošnjega izletaromanja je božja pot na Sv. Višarje. Odhod s trga Oberdan ob 7.00 uri. Cena izleta: 54.000 Lit. V ceno so vključeni: avtobus, avtocesta, žičnica, kosilo s pijačo. Svojo udeležbo lahko sporočite Albertu Štranju (tel. 763420 / 912093) ali pa Francu Mozetiču (tel. 810267 / 820986). Z veseljem vas pričakujemo.

KATINARA: v nedeljo, 11. t.m., bo v počastitev Kraljice miru (55-letnica) sv. maša ob 9.30 pri Kapelici.

V nedeljo, 18. t.m., bo sv. maša za slovenske vernike v bolnišnici.

ŠKEDENJSKI PEVSKI ZBOR išče nove člane. Za informacije se obrnite na tel. št. 824851 ali pa v Dom Jakoba Ukmarja ob petkih in torkih.

Čestitke

Doberdob: Suzana in Hilarij si bosta v soboto, 10. septembra, obljubila večno zvestobo v cerkvi sv. Martina v Doberdobu. Vso srečo na skupni življenjski poti jima želi Zveza slovenske katoliške prosvete.

DAROVİ

Za Ruando: Aldo Žerjal 50.000; Roža Počkaj 30.000; N.N. Peč 100.000 lir.

Za cerkev v Rupi: v spomin na dragega Iva Ožbota, Sonja in Edi 100.000, Olga Ožbot 50.000 lir.

Za MePZ Rupa-Peč: N.N. v spomin na Iva Ožbota 50.000 lir.

Od smrti drage mame in none Ane Bandi por. Smotlak so svojci darovali: 100.000 za cerkveni pevski zbor; 200.000 za domačo cerkev; 200.000 za domačo skavtsko organizacijo; 300.000 lir za begunce iz Bosne.

Za cerkev v Mačkoljah: namesto cvetja na grob pok. Ani (Ernesti) Bandi družina Bandi (142) 20.000; Vilma z družino 20.000; družina Parovel (Ulica 50) 50.000; Adriana in Ernesta 50.000; družina Slavec (133) 30.000; P.D. Mačkolje 100.000 lir.

Za slepe v Škofji Loki: namesto cvetja na grob iste pokojne družina Tul (118) 50.000; ob smrti tete Erneste družina Terčič (71) 200.000; Imelda, Amalia in Livia skupaj 100.000 lir.

Za sklad Mitja Čuk: ob smrti pok. Erneste Bani nečaka Bruno in Rino z družinama vsak po 100.000 lir.

Za skavtsko organizacijo: ob smrti pok. Vincenca Tul-družina Tul (54) 30.000 lir.

Otroci in starši otroškega vrtca iz Boršta darujejo za misijonarko Mirjam Praprotnik v Albaniji 220.000 lir.

Za sovedenjsko cerkev: namesto cvetja na grob Milana Petejan, Veronika z družinami 150.000; svakinja in nečaki Petejan 100.000; družina Petejan, Vas 50.000; ob priliki obiska pri sorodnikih v Sovodnjah Anna in Walter Haberling - Muszynski iz Niederglatta (Švica) darujeta za cerkev sv. Martina v Sovodnjah 400.000; za KD Sovodnje 400.000 in za ŠD Sovodnje 400.000 lir.

Za Pastirčka: v spomin na Milico Kogoj Šarčič 30.000, v spomin na drago kolegico učiteljico Marijo Delpin darujeta Rozina in Ada 100.000 lir.

Za misijonarja patra Lisjaka daruje Ernest Rener 50.000 lir.

V spomin na pok. teto Elo Pavlica darujejo njeni: 300.000 za Zavod sv. družine; 100.000 za Karitas - Ajdovščina; 100.000 za cerkev v Rihemberku; 100.000 za zbor Fantje izpod Grmade; 100.000 za Sv. Goro; 100.000 za slepo mladino Slovenije; 50.000 za cerkev v Mavhinjah; 50.000 za cerkev v Cerovljah; 50.000 za SKD Cerovlje - Mavhinje; 50.000 za slovenske misijonarje. Skupaj 1.000.000 lir.

Za Katoliški dom: a... lj. 300.000 lir.

Za cerkev v Mavhinjah: Norma Okretič v spomin na pok. Franca Legiša 30.000; v spomin na pok. Majdo Legiša 20.000; v spomin na pok. Božo Legiša 30.000; v spomin na pok. Angelo Krebelj in Toneta Gabrovec 20.000; družina Legiša, Mavhinje 15, v spomin na pok. Elo Pavlica 100.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Marija Bole daruje v spomin svojih dragih staršev 100.000 lir.

Za društvo krvodajalcev iz Sovodenj: namesto cvetja na grob Mirkota Cotič daruje sestrična Ida 50.000 lir.

Za lačne po svetu: Marica Širca, Mavhinje, daruje v spomin na pok. Angelo Krebelj 30.000 lir.

V pomoč misijonarju Lisjaku v Ruandi daruje dobrotnica iz Rojana 1.000.000 lir.

Za popravilo zvonov v Štandrežu: N.N. 100.000; družina Mozetič 50.000; družina Tabaj 50.000; družina Budal Rudi 100.000; Božo Tabaj 300.000; družina Zavadlav E. 200.000; Irena - Rado Nanut 100.000; Ana Marija Zavadlav - Simčič 100.000; Lojzka Štanta 50.000; Ana Brisko 50.000; Dragica Furlan 50.000; Zdenka Brajnik 50.000; Peter Lutman 10.000; Perin Lutman 100.000; Severin Lutman 50.000 lir.

Za Katoliški glas: v spomin na pok. mamo Justino Ota vd. Kosmač daruje hči Vesna 50.000 lir.

Vrh sv. Mihaela: v spomin na pok. Amalijo Černic daruje Ladi z družino 50.000 lir za cerkev; družina Slokar daruje v spomin na pok. mamo Amalijo Cotič - Černic za cerkev 100.000; za MePZ Vrh sv. Mihaela 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Rozalija F. 50.000; N.N. 100.000; Kojanec 50.000; Daneu 20.000; N.N. 100.000; Panizutti Rudež 100.000; Crasnich 20.000; Pahor A. 35.000; Pertot 15.000; Drašček 20.000; Valerija Caharija 20.000; Kodrič 125.000; bolniki 200.000; Grilanc 5.000; Terčon 35.000; Visintin R. 15.000; N.N. 20.000; za rože 65.000 lir.

Za cerkvico v Kamnolomih: neč darovalcev 365.000 lir.

PEČ. Za cerkev: Carli Lucia, v spomin na Viktorijo 50.000; Stanzani Gizele, ob krstu vnukinje Marte 150.000; za cvetje 30.000; Danila in Danilo ob srebrni poroki 100.000; N.N. s Peči ob srebrni poroki Danile in Danila 50.000 lir.

V spomin namesto cvetja na grob Jožefa Malič: druž. Malič-P. 33-tudi za cvetje-moža in očeta Pepija 150.000; hči Milojka z družino 100.000; vnukinja Erika 100.000; družina Colussi iz Gorice 50.000; druž. Florenin-P. 12 50.000; druž. Malič-P. 31 50.000; Franič-Pelicon 50.000; svakinja Slavica 100.000; Marija, Sandra in Patricija Batistič 50.000 lir.

V spomin na Iva Ožbot: soletniki 1944 115.000; Romano Čevdek namesto cvetja na grob prijatelja Iva 50.000 lir.

RUPA. Za cerkev: Ožbot Olga, namesto cvetja na grob Jožefa Malič 20.000 lir.

V spomin na Iva Ožbot: soletniki 1944 120.000; za sv. mašo zanj 15.000; klapa 60.000; Romano Čevdek, namesto cvetja na grob prijatelja Iva 50.000; oče Leopold z družino (cerkev, MPZ Rupa-Peč, strežniki idr.) 500.000 lir.

Za MPZ Rupa-Peč: druž. Malič-Peč 33 v spomin na moža in očeta Jožefa 100.000; Erika Cotič Antonič v spomin na starega očeta 100.000; Juren Ciril z družino v spomin na Iva Ožbot 100.000 lir.

VRH. Za cerkev: Berta Devetak za cvetje ob sv. Lovrencu 10.000; Ladi z družino v spomin na Amalijo Cotič-Černic 50.000 lir.

Deda Helka in Nato ob krstu vnuka Matjaža: za cerkev 100.000; za skavtince in skavte z Vrha 100.000; za MePZ z Vrha sv. Mihaela 100.000; starši Nerina in Claudio ob krstu sinčka Matjaža 100.000; N.N. 35.000 lir.

Za lačne otroke po svetu: Alex, Giovanni in druž. Maraž iz Rupe, v spomin na Iva Ožbot 150.000 lir.

Za slovenske misijonarje: Ana Povodnik v spomin na Iva Ožbot 50.000; N.N. iz Rupe 150.000 lir.

Za misijon p. Kosa: druž. Sosič-Peračevi 150.000 lir.

Za trpeče v Ruandi: N.N. s Peči 100.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglaš in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možno so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV